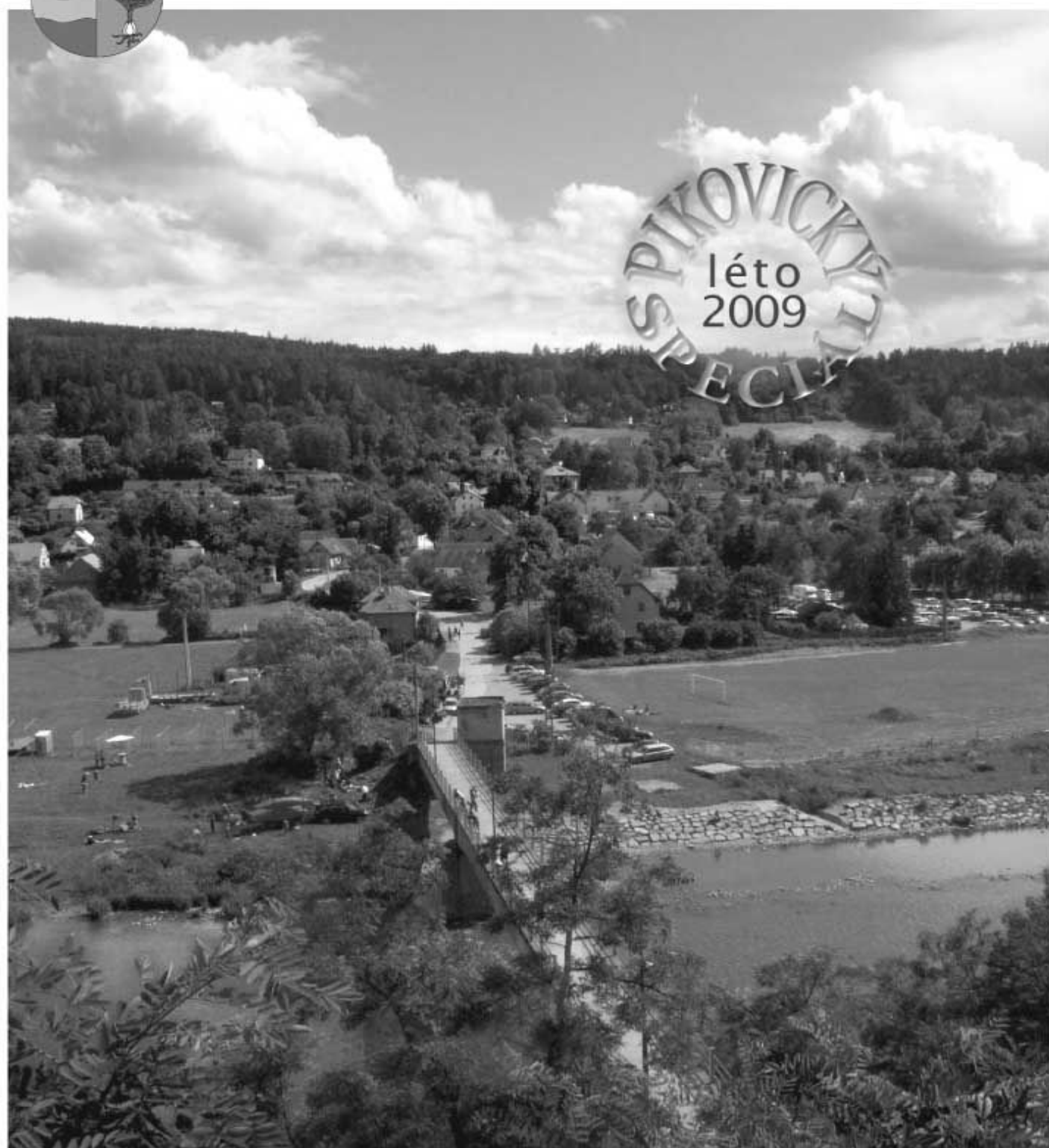

Zpravodaj

obce Hradištko

STALO SE v obci

Do Evropského parlamentu přišlo volit 434 občanů. To je 34% z celkového počtu 1277 voličů. Nejvíce hlasů získaly: ODS 50,1% - ČSSD 11,6% - KSCM 8,6% KDU-CSL 4,4% - Strana zelených 0,5%

V sobotu 23. května zavítalo do Pikovic na 18. ročník Setkání pod Medníkem na 1 500 návštěvníků. Tradičně tu vystoupili Taxmeni, Paběrky, Posázavský expres a další country kapely. Nezapomenutelným zážitkem bylo vystoupení Štěpána Raka s kytarou vytesanou z kamene.

Proběhlo měření rychlosti projíždějících aut. Cílem bylo zjistit, zda umístění radarů zklidnilo dopravu v naší obci. Výsledky jsou v porovnání s loňským rokem velmi potěšující. Více na str. 16.

V sobotu 30. května se loňské tropy neopakovaly a Dětský den probíhal v počasí tak nevlídném, jako kterýkoli rok před tím. Přesto na hřiště dorazilo kolem stovky odvážlivců, kteří na 16 stanovištích zkusili své dovednosti, např. se vzduchovkou, ale i s detektorem kovů nebo s požárními hadicemi.

23. května se místní škola účastnila zábavního pořadu v Modřanech, konaného u příležitosti MDD. Naše děti dosáhly famózního úspěchu ve všech pěveckých a tanečních soutěžích. Více na str. 15.

V dubnu se uskutečnil IV. ročník akce Čistá řeka Sázava, organizovaný obecně prospěšnou společností Posázaví. Z 84 km dlouhého úseku Sázavy bylo letos odvezeno 25,3 tun odpadků. Více na str. 9.

Naši zámecké poštolce se zdařilo pět mladých. Dříve než vyjde tohle číslo Zpravodaje, už budou z hnízda pryč.

21. března dorazilo na dětské šibřinky rekordních 175 dětí. Večerní zábava ožila havajskými tanečnicemi, černochoy, či piráty z Karibiku. Letní naladění hosté se však při cestě domů jen stěží vyrovnávali s čerstvě napadaným sněhem.

Vážení spoluobčané, milí čtenáři,

letní číslo Zpravodaje jsme věnovali Pikovicím, námi spíše opomíjenými, turisty a rekreanty však hojně vyhledávanými. Aspoň jednou jste šli Posázavskou stezkou, sjezdli Sázu na lodi, vyrazili na countryfestival nebo si udělali výlet vlakem s výhledem na čarokrásnou přírodu. Ať se zeptáte kohokoli, nikdo neodpoví, že o Pikovicích ještě neslyšel. Pikovice jsou zkrátka fenomén a dalo by se o nich napsat stovky článků. Čím víc jsem se tímto tématem zabývala, tím

víc námětů jsem objevovala. Proto bych ráda upozornila na to, že v tomto čísle nenajdete o Pikovicích všechno. Při sestavování Zpravodaje mi bylo trochu těsno a na některé články ani nezbylo místo. Budete moci nahlédnout do nedávné historie Pikovic, kdy se odehrálo několik událostí, které zapříčinily, že se z Pikovic stalo vyhledávané místo výletníků. Tímto obdobím se podrobně zabýval Ing. Jindřich Anger, jehož zpravodaje z let 2003 – 2004 pro mě byly velkým zdrojem informací. Dalším zdrojem inspirace bylo vyprávění pamětníků, které jsem získala s pomocí Jany Chadimové. Tyto články ukazují obraz života v Pikovicích z pohledu místních obyvatel. Všem děkuji za laskavé zapůjčení dobových fotografií. Doufám, že se i v ostatních různých článcích dočtete to, o čem jste ještě nevěděli, nebo to, na co už jste dávno zapomněli.

Lucie Hašková

Z jednání ZO Hradištko ze dne 27. dubna 2009

I. ZASTUPITELSTVO OBCE SCHVALUJE:

1. Změnu programu veřejného zasedání.
2. Výkup pozemku parc. č. 813/2, ostatní plocha, ostatní komunikace o výměře 260 m² vedeném na LV č. 732, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko ve vlastnictví paní Jiřiny Zahradníčkové, bytem 101 00 Praha 10, Mexická 641/4 do vlastnictví obce Hradištko za cenu 50,- Kč a 1 m², celková cena 13 000 Kč.
3. Záměr prodeje pozemku parc. č. 350/4 lesní pozemek o výměře 302 m² vedeném na LV č. 10001, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko ve vlastnictví obce.
4. Záměr prodeje parc. č. 676/1 zahrada o výměře 1 250 m² vedeném na LV č. 10001, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko ve vlastnictví obce.
5. Zřízení práva odpovídající věcnému břemenu jímací objekt – vrtaná studna pro pozemek parc. č. 465/8, vedeném na LV č. 10001, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko. Investorem stavby je Ing. Milan Haluška a MUDr. Jana Halušková, majitelé rekreačního objektu č.p. 593 umístěném na pozemku parc. č. 465/8, kteří tento pozemek užívají na základě uzavřené smlouvy s obcí Hradištko. Smluvní strany se dohodly, že věcné břemeno bude zřízeno bezúplatně.
6. Zřízení práva odpovídající věcnému břemenu pro pozemek parc. č. ZE 495/1 ve vlastnictví obce vedeném na LV č. 10001, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko k pokládce nového kabelového vedení NN 0,4 kV k napojení na stávající kabelové vedení distribuční sítě ČEZ Distribuce a.s. na základě uzavřené smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemena č. IV-12-6006989/1. Právo odpovídající věcnému břemenu se zřizuje za úplaty minimální cenu 60,00 Kč za jeden běžný metr.
7. Zřízení práva odpovídající věcnému břemenu na pozemcích parc. č. 108/32, parc. č. 800/6, parc. č. 803/1 a pozemkových parcel PK parc. č. 299, parc. č. 800/5 ve vlastnictví obce, vedených na LV č. 10001, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko za účelem vybudování distribuční soustavy energetického zařízení kabelového vedení NN 0,4 kV a rozpojovací skříně společnosti ČEZ Distribuce a.s. na základě uzavřené Smlouvy o zřízení věcného břemena

č. IV-12-6001432 mezi obcí Hradištko a společností ČEZ Distribuce a.s. Právo odpovídající věcnému břemenu se zřizuje za úplaty minimální cenu 60,00 Kč za jeden běžný metr.

8. Bezúplatné nabytí části pozemku o výměře cca 170 m² odděleného z pozemku parc. č. 170/1 ZE orná půda z Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových vedeném na LV č. 60000 katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko do vlastnictví obce.
9. Bezúplatné nabytí pozemku parc. č. 63 ostatní plocha o výměře 198 m², pozemku parc. č. 73/2 ostatní plocha o výměře 41 m², pozemku parc. č. 81/12 ostatní plocha o výměře 1 595 m², pozemku parc. č. 389/23 ostatní plocha o výměře 3 129 m², pozemku parc. č. 423/5 ostatní plocha o výměře 1 294 m², pozemku parc. č. 824/3 ostatní plocha o výměře 116 m² z Úřadu státu pro zastupování ve věcech majetkových vedených na LV č. 60000, katastrální území Hradištko pod Medníkem, obec Hradištko do vlastnictví obce.
10. Žádost o finanční podporu v rámci Integrovaného operačního programu „E-Government v obcích – Czech Point“ se spoluúčastí obce 15 %.

II. ZASTUPITELSTVO OBCE NESCHVALUJE:

1. Vnitřní směrnici obce Hradištko pro zadávání veřejných zakázek malého rozsahu.

III. ZASTUPITELSTVO OBCE BERE NA VĚDOMÍ:

1. Informaci starosty obce pana Antonína Mertý o kontrole zápisu a přijatého usnesení č. 1/2009 z jednání zastupitelstva obce ze dne 26. ledna 2009.
2. Informaci místostarosty obce pana Ing. Ladislava Vondráška o zahájení studií na centrum obce s multifunkční budovou, sportoviště a sběrný dvůr.
3. Plán práce kontrolního výboru zastupitelstva obce Hradištko na rok 2009.

IV. ZASTUPITELSTVO OBCE UKLÁDÁ:

1. Starostovi obce zpracovat nový návrh Vnitřní směrnice obce Hradištko pro zadávání veřejných zakázek malého rozsahu do příštího veřejného zasedání zastupitelstva.

Návraty do historie Hradištko (VI)

MUDr. Eva Stupková

ABBÉ GABRIEL Světec mezi námi

Malý chlapec utíká bosky po pěšině mezi modrými květy levandule. Štíhlé nohy rozpustile pleskají do rozvřeného prachu cesty, kterou se Gabriel vrací od dědečka a babičky pečující o jeho ostatní sourozence. Sám po smrti rodičů našel útulek u strýčka na faře v Marboz...

Hoch byl nadaný a pilně se učil, takže strýc páter Ginod jej od mládí připravoval na kněžskou dráhu. Štaňčický farář se ještě dočkal jáhnovy primicie, ale když se Gabriel Gay stal vikářem v Nantes, byl už po smrti.

Abbé Gabriel byl mezi svými farníky oblíben nejen pro svou vroucí lásku k Bohu, ale i pro upřímnou povahu a lásku ke své vlasti. Odsuzoval jakékoli válčení, ale po okupaci Francie nadřezoval maquistům bojujícím proti fašistickým okupantům a všemožně je podporoval. Našel se však Jidáš, který ho udal. Gabriel Gay byl zatčen a odvezen nejdříve do koncentračního tábora v Buchenwaldu, později ještě s jinými vězni na Hradištko v bývalém Československu.

Nad touto vsí, u cesty vedoucí k Medníku zřídili Němci po vysídlení obce koncentrační tábor. Navezli sem nejprve české chlapce pochytané při jejich útěku z Německa, kteří tu museli stloukat dřevěné objekty. Za branou u „apelplacu“ byla vztyčena vysoká strážní věž a krčily se tři dlouhé baráky s pryčnami, tzv. ošetřovna, ubikace pro hlídače, skladiště a kůlna pro mrtvé, kteří bývali odtud odváženi do krematoria v Motole. Když bylo vše připraveno, byli čeští chlapci převezeni jinam a do tábora umístěni koncentračníci z přeplněného tábora Buchenwaldu a jiní z Flossenbürgu.

Na dvoupatrových pryčnách pokrytých trochou slámy bez příkryvek se choulilo téměř 400 vychrlitých osob z Ruska, Ukrajiny, Polska, Itálie, Španělska, Lotrinska a Francie, mezi nimiž se ocitl i náš Gabriel. Sdílel s nimi všechny útrapy, snášel týrání „kápů“, naverbovaných v Německu mezi odsouzcenci pro různé kriminální činy, trpělivě čekával, až se bude moci napít kalné vody ze sudu, který stál u rohu baráku, dělil se s ostatními o kůrky chleba nasbírané v příkopu. Zesláblý, trýzněný otravným hmyzem, který na ně dořínal ve slámě na palandách, musel spolu se svými druhy dít jako otrok. Vyrovnávali serpentiny hlavní silnice pod Rajchardovem k Brunšovu, dláždili žulovými kostkami trasu od mostu až k táboru, budovali vodojem u „Budákova“ a kladli vodovodní trubky až do vsi, přemisťovali hlinu z pole do lesíka k zamaskování muničního skladu, vystavěli kasárna a kino, pro důstojnický sbor upravili několik vil a dvě z nich spojili v tzv. Führerheim. Mnohdy byli hnáni až za most na stavbu přehrady ve Štěchovicích.

V táboře se kněz Gabriel Gay seznámil s bohoslovcem E. Helmerem, který mu byl nápomocen při besedách se spoluvězni shromažďujícími se vždy v neděli po poledni, kdy kápoové spali. Hlouček spoluvěrců se rozrůstal, modlili se a posilovali naději, že všechno své utrpení přechkají. Jednou se stalo, že abbé Gabriel zahlédl jeť na kole štěchovického faráře Bětíka, s nímž se mu podařilo navázat kontakt. Začali si tajně posílat motáky psané latinsky.

Nepodařilo se zjistit, kdo vzkazy obou kněží přenášel. Jenom je známo, že bývaly ukryty mezi poleny dřeva složenými

pod svahem, na němž stojí fara ve Štěchovicích. Pravděpodobná je domněnka, že motáky přenášel tam i zpět synek nadlesního Stuny, zaměstnanec premonstrátů, který byl Němci přestěhován z lesovny u hlavní silnice do tzv. Ullmanovy vily. Její zahrada sousedila vzadu s plotem koncentračního tábora, moták tam pod ostnatým drátem mohl být tajně podstrčen. Škola v Hradištku za okupace byla po vysídlení zrušena, takže jediné dítě školou povinné muselo chodit až do Štěchovic. SS hlídky na mostě přes Vltavu do zajista malého kluka s brašničkou z konspirace nepodezírali.

Vzkazy doručené do tábora musely být ihned ničeny, avšak ty, které obdržel farář Bětík, se zachovaly až do dnešních dob. Jeden z nich v překladu zde uvádíme:

„Hradištko, 23. XI. 1944. Důstojný pane, spolubratře v Kristu! Rychlost, s níž jste mně odpovídal, mne velmi dojala. Jsem Vám za to velmi vděčen. Bohužel, nemůžeme spolu ani mluvit ani se vidět, protože každé spojení s vnějším světem je nám zakázáno. Proto náš kontakt musí zůstat naprosto tajný.

Náš život zde v táboře je bědným duševně i materiálně. Jsme dohromady se zločinci, kteří nás komandují. Náš oděv je velmi nedostatečný, rovněž naše jídlo.

Každé vyznání víry je zakázáno. Kněžsky mohu působit jen tajně v osobním styku. Byl jsem kaplanem ve městě, které má asi 3 000 obyvatel, a byl jsem zatčen gestapem se svými 130 rodinami jako rukojmí.

Velmi mne těší, když vidím věž Vašeho kostela ve Štěchovicích nebo slyším zvony. Také Vás jsem již několikrát spatřil, když jsme jeli v nákladním autě do práce.

Ó, kdy také sám budu moci zpívat! Zaradoval jsem se vždy, když mi bylo řečeno: Do domu Hospodinova půjdeme...

V jednom vězení ve Francii posílal pan biskup svátost Spasitele tajně po jedné zbožné ošetřovatelce. Nemohl byste také Vy po našem zprostředkovateli nám posílati Tělo Páně? Jaká by to byla radost pro mne, mého bohoslovce a dva, tři z mých lidí!

Důstojný pane, modlete se za nás. Náš život obětuje za Vás apoštolát. Děkuji za Vaši pomoc, dary i modlitby.

Pozdrav v Pánu – Pán buď s Tebou. G. Gay, kněz.“

Farář Bětík pak poslal abbému Gabrielovi povzbuzující moták plný útěchy a zprávil ho o tom, že při své příští návštěvě Prahy bude o všem informovat své nadřízené a žádat je, aby směl prosbě francouzského kněze vyhovět. Povolení však nedostal, protože abbé Gabriel na tuto zprávu odepisuje sice zklamaneč, ale s křesťanskou oddaností.

Následovala další výměna motáků.

Snad se páteru Bětíkovi kromě různých drobností podařilo do tábora propašovat olej, s nímž se podle katolického rituálu žehnají umírající, protože se o něm abbé Gabriel zmiňuje ve svém posledním motáku:

„Důstojný spolubratře v Kristu! Chléb jsme obdrželi dnes na Zelený čtvrtek, děkujeme. Můžete nám poslati dva nože, jehly a nitě? Dnes je Zelený čtvrtek, svěcení nových svatých olejů. My již žádný svatý olej nemáme. Prosím, pošlete. Kdybychom mohli obdržet Eucharistii pro naše velikonoční přijímání.

Aleluja! Požehnané Velikonoce, aleluja! Naše Velikonoce budou smutné, ale naše srdce jsou v klidu a míru. G. Gay.“

Páter Bělik už nemohl vyhovět poslední prosbě francouzského kněze, spojení bylo náhle přerušeno neuvěřitelnou tragédií, která se ve dnech 9. až 11. dubna 1945 odehrála v místech zvaných „Na Verpání“ a na silnici k Závisti.

Koncem roku 1944 přestaly nákladní vozy na dřevoplyn dovážet žulové kostky, dláždění silnice do Píkovic se zastavilo. Bylo nařízeno vykopat u Třebšína hluboký protitankový příkop, a tak vězňové v mrazivém počasí dennodenně pochodovali lesní cestou za táborem do kopce k Závisti a dále k Třebšínu, aby tu plnili tento nesmyslný příkaz. Ukrutný hlad už dořádal i na samotné vězňové, takže se nestyděli v doprovodu těch, které měli hlídat, žebrat pro sebe o jakoukoli potravu v nezabraném území. Sotva v předjaří roku 1945 vysvitlo sluníčko, rozsvítila se v očích týraných ubožáků opodstatněná naděje na blížící se konec jejich útrap. Pozorovali na SS-manech zvýšenou nervozitu, netušili však, jaký dáblský plán si na ně vymysleli a co je čeká na cestě vroubené modřínou, které pak říkali route de la mort (cesta smrti).

Když se ráno dne 9. dubna 1945 shromáždili na apelplaci, aby jako obvykle po odpočítání vyrazili ve třech kolonách na práci k Třebšínu, přidělili se k nim mladí junkeři se zbraněmi v rukou. Každou chvíli zazněl jejich výkřik „K zemi!“ a který z vězňů nepadl rychle tvář na cestu, byl okamžitě zastřelen. Na zvolání „Auf!“ se museli všichni rychle zvednout a pokračovat v pochodu. Mrtvé pochoduující překračovali nebo je odsunuli na kraj cesty, raněné dobíjel major Erwin Lange, který jel vzadu na koni, svým revolverem. V této surové zábavě pokračovali němečtí mladíci sotva šestnáctiletí až k protitankovému příkopu, do nějž k smrti vyděšení ubožáci co nejrychleji naskákali. Teprve večer při návratu směli své zabité druhy naložit na vůz s koňským potahem a uložit je do kůlny v koncentráku. Totéž se opakovalo příští den. Teprve večer celí rozdechvílí mohli při sbírání zastřelených zjistit, které ze svých druhů postrádají.

Za rozbřesku třetího rána, dne 11. dubna 1945 se vězňové z apelplacu bez povelu vrhli před bránu tábora a ti nejsilnější z nich se rvali o místa v první koloně, kde mohli mít větší naději, že ujdou kulkám zabijáků. Po pěti se zaklesli lokty mezi sebou, aby se jiní mezi ně nedostali. Někteří Francouzi se dostali do druhé kolony. M. Bretin, který přežil válku, píše o tom, jak přátelé abbého Gabriela na něj volali, že mu mezi sebou drží místo, ale ten vystoupil z řady a připojil se až na konec průvodu, kde zůstali ti nejslabší, všemi odstrkovaní. Tento masakr byl snad nejhorší. Zahynulo tolik lidí, že od záhybu hlavní silnice k Závisti šlapali pochoduující v krvi, která stékala po šikmé ploše pod jejich dřeváky. Konečně dosáhli protitankového příkopu, naskákali do něj a pobízení surovým křikem kápů začali s jeho hloubením. Po chvíli, která se kopáčkům zdála celou věčností, se sem dovlekla hrstka ubožáků z konce třetí kolony. Mezi nimi se objevil abbé Gabriel, který pozvedal roztržitěnou paži, jako by se s nimi loučil nebo jim chtěl naposledy požehnat. Všichni volali, aby k nim seskočil dolů a skryl se mezi nimi jako dva z jeho průvodců, kteří si tak zachránili život. Avšak raněný kněz jen zavrtěl hlavou. Přichází jeden z SS-manů a nařizuje, aby s ostatními šel za blízké křoviny, tam třeskne několik výstřelů. Tak zahynul abbé Gabriel Gay daleko od své milované vlasti...

V chrámu, kde býval tento kněz vikářem, čteme nápis „VÍTĚZ NAD SMRTÍ GABRIEL GAY vynikající milosrdenstvím, který vzdoroval zuřivosti Teutonů s obdivuhodnou vytrvalostí a se svou láskou k bližnímu, padl za oběť v hradištském táboře – 11. dubna 1945 – krásný příklad odvahy a zbožnosti.“

S úctou na něj vzpomínají jeho příbuzní ve Francii a občané našeho Hradištká.

Dodatkem:

Je tomu pěkná řádka let, kdy mne navštívila dvojice starších manželů z Hradištká. Žádali mne o překlad dopisu, který jim došel z Francie. Stálo v něm, že se s nimi v lese, kde byli na houbách, setkali turisté z Francie. Ti zde hledali stopy po koncentračním táboře, v němž zahynul jejich strýc – Gabriel Gay. Naši občané je zavedli k ohybu silnice, kde stojí kříž na památku zde umučených, za což jim tímto Francouzi v dopise ještě jednou děkovali. Ochotně jsem jim nabídl, že jim příště přeložím dopis, jestli budou chtít Francouzům odpovědět, ale už mne nevyhledali.

Tehdy jsem ještě neměla žádné informace o knězi Gabrielovi, který zahynul před koncem války na Hradištku, tak jsem celou věc pustila z mysli. Teď bych ráda věděla, kdo mne tehdy navštívil nebo zda dopis, který jsem četla, ještě někde existuje! Za každou zprávu předem děkuji.

Eva Štupková, Hradištko 58, tel. 605 539 632

SETKÁNÍ U POMNÍKU

V neděli 10. května se sešlo několik desítek občanů u pomníku, aby uctili památku obětí 2. světové války. Své projevy přednesli starosta Hradištká A. Merta, J. Zelenka ze Středočeského kraje, atašé velvyslanectví Ruské federace E. Gorbunov a starostka Štěchovic M. Víková. Svým projevem zaujala M. Víková, která upozornila na aktuální projevy násilí a vzpomínku na umučené zasadila do dnešního kontextu. U příležitosti oslav osvobození zpracovala MUDr. Štupková článek o osudu jednoho z vězňů z koncentračního tábora v Hradištku. O své zážitky z války se s námi podělil i pan Kouřimský v rozhovoru Zpravodaje. Díky autentickému vyprávění pamětníků si teprve dokážeme představit, jaké hrůzy se zde před více než 65 lety odehrávaly...

-lh-

POSÁZAVSKÝ PACIFIK

Železnice z Prahy do Čerčan s odbočkou na Dobříš byla budována v několika etapách mezi lety 1881 až 1900. Nejstarším úsekem je trať vedoucí z Nuslí do Modřan. Byla zprovozněna již po necelém roce výstavby, a to v březnu roku 1882. Jejím hlavním účelem byla doprava řepy do modřanského cukrovaru a odvoz jeho produktů. Cukrovaru a zároveň Modřanům, které byly do té doby jen malou nevýznamnou obcí za Prahou, napomohla železnice k nebývalému rozmachu. Tento přínos si brzy uvědomovaly i další obce a začaly usilovat o zbudování další části tratě na svém území. Nejednou

ZVLÁŠTNÍ NOSTALGICKÉ VÝLETNÍ VLAKY POJEDOU TAKÉ 5. VII. a 24. X.

docházelo mezi obcemi ke sporům, kudy trať vlastně povede a pro kterou obec bude trasa výhodnější.

Jako poslední se budoval 14kilometrový úsek z Jílového do Skochovic. Stavba tohoto úseku byla zahájena až v lednu 1898, jelikož si jilovská radnice vyžádala změnu v projektu dráhy. Jílovští požadovali, aby byla železnice vedena co nejblíže městu. Proti tomu se však ohradil Kamenný Přívoz, od něhož se trať naopak vzdalovala. Vzájemný spor obou obcí nakonec skončil vítězstvím Jílového, které se navíc zavázalo pokrýt zvýšené náklady na stavbu tratě v jimi požadované trase. Stavba nebyla jednoduchá. V úseku z Jílového do Skochovic bylo totiž nutné prorazit několik tunelů, nasypat vysoké náspy,

vykopat zářezy, zhotovit desítky propustků a hlavně zbudovat kamenný viadukt Žampach. Ten se stal pro trať charakteristickým a společně s celým úsekem, patří mezi nejkrásnější místa na trati. Do provozu byl tento úsek uveden 1. května 1900. Dodnes budí obdiv rychlost, s jakou byla trať vybudována v těžkém terénu a s prostředky, jaké měli naši předkové před sto lety k dispozici.

Železnice zpřístupnila do té doby téměř nedostupné přírodní krásy dolního Posázaví. Z Prahy do Davle vede převážně údolím Vltavy, poté pokračuje údolím Sázavy, které pak z větší či menší vzdálenosti sleduje až do Čerčan. Zejména mezi zastávkami Petrov u Prahy a Jílové u Prahy vede velmi členitým terénem a jízda po ní je jedinečným zážitkem. Svou romantickou podobou a odvážným řešením je tato trať právem zařazována k nejhezčím v České republice.

O tom, že železnice citelně ovlivnila zejména hospodářský vývoj celého Posázaví, není žádných pochyb. Na počátku 20. století, s rozvojem průmyslu a soustředěním obyvatelstva do velkých měst, narůstal zájem mladých lidí o přírodu a volnost. A tak mladí Pražané vyráželi vlakem a na lodích za dobrodružstvím také do údolí řeky Sázavy. Pikovice, Luka pod Medníkem, Žampach – to jsou místa na Zlaté řece, kde se zrodil český tramping. Po roce 1923 začaly vznikat první chaty a tramping se rozšířil téměř po celém toku Sázavy. Z této doby pochází i její lidové označení Posázavský Pacifik, které se vyskytuje v celé řadě trampských písní.

Za druhé světové války byla tato trať kompletně pro provoz uzavřena, neboť nacisté využívali železniční tunely jako letecké kryty pro podzemní továrny, které vyráběly součástky do vojenských letounů Luftwaffe. Provoz železniční trati byl plně obnoven až ve druhé polovině roku 1945. Výletníci, chaty a trampové se znovu vraceli do svých osad, lesů a údolí. Posázavský Pacifik zažíval druhé období své slávy, která trvala přibližně do šedesátých let, tj. do počátku rozvoje automobilismu.

Zdroj:

Anger, Jindřich: Dočasný pikovický ilustrovaný zpravodaj o historii, životu a o lidech. Pikovice 2003.

www.tourist.posazavi.com

www.pacifickem.cz

www.cs.wikipedia.cz

-lh-

POSÁZAVSKÁ STEZKA

Vybudování železniční trati kolem Sázavy zpřístupnilo tuto oblast nejen místním, kteří tak mohli začít dojíždět do Prahy za prací, ale i Pražanům, pro které se toto místo stalo vyhledávaným cílem výletů a rekreace. Lákala je hlavně divoká příroda kolem řeky Sázavy, jejíž nejromantičtější úsek mezi Žampachem a Pikovicemi, trampy přezdívaný Zlatý kaňon, byl však těžko přístupný. Proto se zrodila myšlenka, vybudovat v tomto úseku turistickou stezku.

Návrh A. Šefrny, člena Klubu českých turistů, počítal se zpřístupněním levého břehu Sázavy. Projekt projednávali od roku 1912 místní činitelé s Pražskou paroplavební společností a s orgány v Jílovém – okrašlovacím spolkem, městskou radou a okresním výborem. S návrhem souhlasili i strahovští premonstráti. Práce na stezce byly započaty o pět let později. Tři dělníci pod dozorem hradínského nadlesního Rudolfa Šmída upravili stezku v délce jednoho kilometru. Během zimy a jara 1918 byly však některé hotové úseky značně poškozeny. Problémy byly také se získáváním pracovníků, neboť v té době byla značná část mužů mobilizována. Ing. Matyáš a ředitel škol Josef Kliment vypracovali nový návrh na úpravy stezky – nechali opravit opěrné zidky, úsek za křížem zpřístupnit pomocí schodů, na příkrých svazích dát do skal zábradlí, odstřílet překážející kus skály, zrušit stávající značení, které vedlo nebezpečnou cestou do Třebsína, nikoli k Rakousům.

Nejnáročnější úsek stezky mezi Pikovicemi a Rakousy byl dokončen v roce 1920. Slavnostní otevření se konalo 20. června 1920 za účasti funkcionářů, občanů Pikovic i okolních obcí.

Z Pikovic vede stezka nejprve v těsné blízkosti řeky Sázavy, pak následuje prudký výstup, který nás odmění pohledy ze tří vyhlídek. První byla pojmenována po J. Klimentovi, autoru návrhu, druhá je bezjmenná a dnes už zarostlá a třetí nese jméno známého českého spisovatele K. V. Raise. Ten podle záznamu v hradínských kronice navštívil toto místo v květnu roku 1926 – několik týdnů před svou smrtí. Cesta se postupně vzdaluje od řeky do lesů, i když stále kopíruje její tok. Ze stezky lze dobře vidět i technický skvost Posázavského Pacifiku – viadukt na Žampachu, který patří mezi nejvyšší kamenné železniční mosty ve střední Evropě. Na stezce také narazíme na první trampské osady v Posázaví, např. Arizona nebo Staří kamarádi. Naši pozornost upoutají i jednotlivé sruby v nepřístupných výškách. Při pohledu na ně nás napadá, jak obtížné muselo být jejich zbudování.

Po necelých 90 letech od slavnostního otevření Posázavské stezky můžeme konstatovat, že nejdramatičtější partie řeky Sázavy stále lákají davy turistů, kteří se dnes, stejně jako kdysi, nechávají uchvátit romantikou tohoto kraje.

Zdroj:

Anger, Jindřich: Dočasný pikovický ilustrovaný zpravodaj o historii, životu a o lidech. Pikovice 2003.

-lh-

Pikovický most

Od roku 1920, kdy byla slavnostně otevřena Posázavská stezka, proudily do Pikovic davy turistů a výletníků. Přijížděli především vlakem, ale než se napojili na turistickou trasu, museli se dostat přes řeku. Přívóz byl až pod dolní částí ostrova u mlýna, což byla téměř dvoukilometrová zacházka. KČST tedy zřídil přívóz blíž, a to v místě, které se podle skalního masivu v řece nazývá U berana. Zde byl však přívóz příliš ovlivňován stavem řeky, a tak se začalo uvažovat o stavbě lávky. Pro KČST byl však tento projekt finančně náročný, a proto byl návrh na stavbu v roce 1922 zamítnut.

Po deseti letech se k projektu vrátilo pikovické zastupitelstvo v čele se starostou Antonínem Salačem. V dubnu 1936 byla jmenována stavební komise se členy Jaroslavem Lacinou, Františkem Dolejším, Josefem Kudrnou, Josefem Trnkou a Antonínem Salačem. Kolaudace proběhla v listopadu téhož roku. Náklady se vyšplhaly na 351 407 Kč. Dozor a vedení stavby provedl Ing. Antonín Kratochvíl.

Ještě v březnu 1937 byly vypracovány povinnosti a pokyny pro výběrčího na lávce, kterým se stal Boh. Novotný z Pikovic. Ten za svoji práci dostával týdně 70 Kč. Poplatky za přechod činily 20 haléřů za osobu.

Mýtné se platilo až do příchodu německých okupantů. Po válce si lávku pronajal Bohumil Buriánek za roční nájem 12 000 Kč. Po jeho smrti v roce 1947 se novou nájemkyní stala paní Kunešová. Současně byl stále k dispozici prám na přívoz pro dobrovolné převážení. V roce 1948 bylo převážení zakázáno a prám prodán za 3 500 Kč.

Zdroj:

Anger, Jindřich: Budování lávky v Pikovicích. In: Pikovice. Dočasný pikovický ilustrovaný zpravodaj o historii, životu a o lidech. Pikovice 2003, s. 47 – 48.

Pamětní kniha spoj. obcí Hradištka, Brunšova a Pikovic.

-lh-

PIKOVICE V KRONICE

CHARAKTERISTIKA PIKOVIC

Pikovice a Hradištka jsou převážně zemědělské. Z obyvatelstva Pikovic a Brunšova mnozí nalézají obživu na řece Vltavě i Sázavě jako plavci. Stále větší příliv letních hostů a turistů, povzbuzený hlavně úpravou romantické stezky posázavské a blízkými proudy vltavskými stává se v letních měsících rovněž značným zdrojem výdělku obyvatelstva. Lesy naše rovněž přispívají k obživě mnoha dělníků lesních a plodiny lesní, dovážené do Prahy, dobře se zpeněžují. Mnozí dělníci dojíždějí za prací do blízkých průmyslových podniků, do cukrovaru v Modřanech, papírny ve Vraném, vápenic do Braníku i do Prahy. Život spolkový soustřeďuje se v místních sborech dobrovolných hasičů a to ve Hradištku, založeném roku 1907 a v Pikovicích založeném roku 1921.

PIKOVICE V DATECH

1924 V únoru došlo k jednání v zřízení prámového přívozu u mlýna v Pikovicích. Jednání skončilo úspěšně a přívóz za přispění obce byl zřízen.

1926 K uctění památky spisovatele K. V. Raise, zemřelého 8. července, byla jedna z vyhlídek na posázavské stezce v Pikovicích vybudovaná péčí Klubu čsl. turistů nazvána vyhlídkou Raisovou. Umístěna byla sem též péčí Klubu tabulka s datem, kdy zesnulý, několik týdnů před svojí smrtí, na vyhlídce prolehl. Tehdy v květnu navštívil také zdejší školu a jistě nikdo z nás jsme si nepomysleli, že za tak krátký čas připraví neúprosná smrt národ náš o oblíbeného spisovatele a znatele našeho lidu venkovského.

1928 Byl zahájen prodej pozemků Na průhoně (15 Kč za čtvereční sáh), vlivem přílivu letních hostů se opět vydává povolení pro stavbu víkendových chat. V září se započaly přípravné práce pro zřízení družstva pro rozvod el. energie.

1929 Byl ustaven okrašlovací spolek z podnětu stálých letních hostů a majitelů vil. Ing. Troníček koupil značnou část pozemků od pikovického mlýna. Ceny pozemků stoupají (30 – 50 Kč).

1930 Bylo provedeno sčítání lidu: Hradištka – 198, Brunšov – 244, Pikovice – 188.

1933 Řešení projektu zřízení silnice Hradištka – Pikovice – Sázava.

1935 Okrašlovací spolek vypracoval návrh na pojmenování ulic.

1937 Zřízeno první veřejné osvětlení – u paní Wendlerové a na nové lávce. Byla dokončena stavba lávky a domku pro zřízence.

1938 Každý, kdo má úmysl postavit si na území katastru obce chatu, musí nejdříve předložit její plán, jinak se mu stavba nepovolí. Obec bude dbát, aby se stavěly chaty opravdu jen vkusně.

1940 Pikovice zasáhla ničivá dřenice.

1945 24. května byla z popudu majitelů nemovitostí v Hradištku konána informační schůze za účasti asi 130 osob, ustaven revoluční výbor, který zastupoval a chránil majetek přítomných. Utvořena strážní služba u jednotlivých přechodů přes řeku. Přesto spousta zásob margarínu, bot, šatu a uhlí zmizela přičiněním občanů sousedních obcí. Mnoho se tu kradlo... Odrážení osady Pikovice a její osamostatnění ztroskotalo na finančním nákladu, který by musela nésti osada.

1946 Byl založen sportovní klub Posázavan v Pikovicích, na 3 roky zdarma hřiště v užívání s podmínkou, že ho bude využívat i SDH; obnovena činnost SDH, okrašl. spolku, ustaven fotbal. klub S.K. Pikovice. Byl založen již v roce 1924, ale poněvadž nepodal řádné přihlášky, hrál „na černo“. Na hřišti aktivně působili známí hráči – brankář Plánička a bři. Bradáčové za osady, utvořené při řece Sázavě.

1947 Založena Vlastenecko-dobrovolná sdružená Obec baráčníků „Sázavan“.

1948 Otevřena prodejna konzumního družstva Bratrství. Počítání lidu – Hradištka 153, Brunšov 72, Pikovice 137.

1949 Vlastenecko-dobrovolná sdružení Baráčníků uspořádalo 12 divadelních loutkových představení za rok. Zastávka Petrov – Pikovice připomíná po příjezdu osobních vlaků v sobotu odpoledne ráz nádraží města střední velikosti.

1951 Povoleno zřízení politické školy u Salačů. Byl vydán zákaz stavby rodinných domů a chat. SDH sloučen s hasičským sborem v Pikovicích, který tvořil požární družstvo.

1952 Znovu povolena stavba chat. Místní hasičská jednota opět rozdělena na Hradištka a Pikovice se společným rozpočtem.

-lh-

Naučná stezka Medník

Naučná stezka Medník vznikla v roce 1965 jako první oficiálně značená naučná stezka u nás. Stezka vede nejprve souběžně s Posázavskou stezkou, pak následuje prudký výstup po úbočí Medníku a nakonec sestup zpět do výchozího místa. Trasa je asi 6 km dlouhá a má 16 zastávek. Informační tabule seznamují s místní faunou a flórou, ale i s historií kraje. Kdo však stezku prošel, marně hledal jednotlivé panely, které jsou dnes z velké části poničené nebo chybí úplně. S politováním musím konstatovat, že historické prvenství této stezky není zárukou toho, že o ni bude pečováno a bude chloubou našeho kraje. Původním cílem tohoto článku bylo upozornit na žalostný stav stezky, což by mohlo vést k tomu, že by se o ni někdo povolaný začal zajímat. Když jsem však začala zjišťovat, zda je reálné naučnou stezku obnovit a kdo by byl v tomto směru kompetentní, ukázalo se, že na okraji zájmu stezka tak docela nestojí...

V roce 2005 převzala péči o národní přírodní památku Medník Správa ochrany přírody a krajiny, která od té doby vyvíjí snahu na obnovu stezky. Nejprve proběhlo sčítání populace kandíků a podle toho byl vypracován plán péče. Na základě nových nálezů kandíků mimo do té doby známé lokality výskytu byla navržena úprava hranice NPP – posunula se směrem na jih až na kóty Malého a Velkého Medníku. Z území NPP se naopak vyjmul svah k Sázkově zastavěný chatami, spadá však do ochranného pásma NPP. Tento návrh byl projednán se správcem pozemku státním podnikem Lesy České republiky a nechal se geodeticky zaměřit a vytyčit v terénu. Letos byl návrh plánu péče předán Ministerstvu životního prostředí.

Původní záměr obnovy naučné stezky počítal s instalací několika panelů, a to podle současných technických možností – větší formáty tabulí s barevnými fotografiemi a grafickou úpravou. Ty se měly vztahovat pouze k NPP Medník, tak jak tomu bylo dosud. V letošním roce však vypracovalo Centrum ekologické výchovy Zvoneček projekt na naučnou stezku, která by zahrnovala širší území. Stezka by tak propojovala více zajímavých míst a vedla by už od významných křižovatek pěší, cyklistické a vodácké turistiky.

CEV Zvoneček je sdružení ve Vraném nad Vltavou, které v roce 1996 založili odchovanci přírodovědného oddílu Nezmaři. Jeho činností je ekologická výchova dětí, mládeže a veřejnosti, pořádání výukových programů a happeningů a praktická ochrana přírody. Loni členové tohoto sdružení zrekonstruovali stezku na Zvolské Homoli a letos se rozhodli obnovit stezku na Medníku. Celkové náklady odhadli na 330 000 Kč a začali shánět peníze. O část peněz zažádali na Krajském úřadě a část u firmy RWE Transgas, která spolupracuje s Ochránci přírody a krajiny na projektu Blíž k přírodě, který podporuje obnovu stezek a zpřístupňování cených lokalit.

Záměr CEV Zvoneček na obnovu stezky mi nasítil člen sdružení Petr Janeček: „Chtěli bychom zrekonstruovat stávající podobu stezky a ještě ji rozšířit a to tak, aby začínala na železniční zastávce Petrov u Prahy. To se nám osvědčilo ve Vraném. Lidé, kteří přijedou vlakem, nemusí hledat začátek stezky, ale hned je upoutá první informační tabule. Panely by měly být co nejatraktivnější. Převažovaly by fotografie, text by měl být srozumitelný pro běžného turistu, nic odborného. Máme v plánu udělat tištěného, příp. webového průvodce – rozšířenou verzi pro odbornější veřejnost.“

V tuto chvíli vypadá, že oběma žádostem o dotace bude vyhověno a práce na obnově stezky budou moci začít. Doufáme, že díky nadšení členů z CEV Zvoneček bude zašla sláva naučné stezky Medník brzy oprášena.

-lh-

Medník a kandík – symboly Pikovic

Jedním ze symbolů Pikovic je kopec Medník. Je vysoký 416 m a tvoří ho dva vrcholy Velký a Malý Medník. Od roku 1933 je národní přírodní památkou na ploše 19,02 ha. Předmětem ochrany jsou habrově doubravy a bučiny s výskytem kriticky ohrožené liliovitě rostliny kandíku psiho zubu (*Erythronium dens-canis*) na severním svahu Medníku, což je jediné místo výskytu této rostliny u nás a zároveň nejseverněji položené místo výskytu v Evropě.

Vzácná třetihorní bylina je vysoká 10 – 30 cm, kvete na přelomu března a dubna jedním květem se šesti různými nebo různofialovými okvětními plátky, podlouhlá zubovité rozdělená cibulka připomíná psi zub. Roste

Foto: Lucie Šimerová

v teplejších lesích, na křovinatých stráních, zpravidla na vápenci. Původ kandíku v této lokalitě je dosud nejasný. Jedna z hypotéz je vysazení druhu mnichy strahovského kláštera, do jehož majetku od roku 1638 spadala i obec Hradištko. Poprvé byl popsán roku 1828 provizorem strahovského kláštera E. Petříkem.

V roce 2006 byl proveden pokus o zmapování všech jedinců kandíku volně rostoucích v NPP Medník a nejbližším okolí. Ve dnech 8. a 9. dubna bylo pomocí GPS přijímače zmapováno 651 jedinců. Dne 28. dubna mělo být mapování zopakováno, počet jedinců byl však tak vysoký, že mapování všech jedinců nebylo realizovatelné. Na základě provedeného průzkumu lze odhadnout, že početnost populace je aktuálně ve výši tisíců jedinců. (Z Plánu péče o Národní přírodní památku Medník, RNDr. Michaela Vítková, Ph.D.)

-lh-

Cukrárna U Křišťůfků – dlouholetá tradice

František Křišťůfek (nar. v roce 1915), otec nynějšího majitele cukrárny Jindry Křišťůfky, pocházel z Davle, kde zároveň podnikal. Kolem roku 1936 koupil od Chadimů pozemek a pěstoval zde zeleninu, kterou s dalším zbožím prodával v nedalekém hotelu Mašek. Vedle hotelu byla nízká přízemní budova, kde byl kinosál, a u toho byl malý obchod, který si pronajímali. V roce 1938 postavil dům s prodejnou „obchod smíšený“ podle projektu L. Dvořáka z Davle. Hned v roce 1940 dostal dům velkou ránu, když byl až po okna zatopený. Do té doby povodně v takovém rozsahu v Pikovicích nebyly, ale kvůli nově postavené vranské přehradě ledové kry vytvořily bariéru a neměly kam odplovat. Voda zničila veškeré zboží, pobořila regály, vyvalila výlohy. Dodnes je na omítce patrné místo, kam až voda dosahovala. Pan Křišťůfek provozoval obchod od roku 1938 až do válečných let. V letním období o víkendů přijížděl do Pikovic každou půlhodinu vlak plný výletníků a než je stihl obsloužit, už se k přivozu valily davy z dalšího spoje. Aby nalákal lidi, vyhlánil například před obchodem lák z okurek a rázem měl plno.

V roce 1942 byl kraj násilně vystěhován německými okupanty. Pan Křišťůfek musel zůstat a prodávat dál. Němci pak obchod přesunuli dál do vesnice (dnes dům pana Bernharda), dům pana Křišťůfky vykoupili za 141 000 Kč a ubytovali v něm vojáky, kteří hlídali lávku. Jeho nový obchod však někdo vykradl a pan Křišťůfek ho uzavřel. Do Pikovic se vrátil až po odchodu Němců a svůj dům našel nezničený a s původním vybavením. Když se však za několik týdnů vrátil natrvalo, už tomu tak nebylo. Po skončení války uspořádali Rusové na louce za domem vojenskou přehlídku. Postavili tribunu a pobili ji všemi dveřmi z domu Křišťůfkových. Vybourali i dřevěné schodiště a přistavili ho k tribuně, aby se na ni mohlo vystoupat. Když se pan Křišťůfek vrátil domů, vše bylo rozkradené, vypínače a zásuvky vytrhány. Nemohl se dostat ani do patra. Schodiště zabudoval tedy zpátky, ale dodnes nesedí přesně.

Po válce pan Křišťůfek obchod znovu otevřel a asi dva roky provozoval. Zbylou část domu pronajímali Pražanům na letní byt. Pak ho pronajal panu Tichému, kterému po roce 1948 znárodnili ohromnou zavedenou cukrárnu v Karlových Varech. Vrátil se tedy domů do Pikovic, odkud pocházel. Původní koloniál přebudoval a otevřel si cukrářství. „Pamatuji, jak jsme strejdovi pomáhali péct karlovarské oplatky a oplatky ve formách ještě z Karlových Varů na vanilkovou a jahodovou zmrzlinu, kterou jsme také pomáhali míchat, a jak se prodávala zmrzlina z velké naběračky za 70 halířů a z malé za padesátník. A taky jsme se těšili na Vánoce, kdy vyráběl vynikající vaječný koňak. Nám dětem vždycky odlil tu první část, než přidal „to dobré“, které bylo jen pro dospělé,“ vzpomíná synovec pana Tichého S. Kulhavý.

Soukromá cukrárna byla v provozu do roku 1949, pak vše přebrala Jednota. Celá léta pak cukrárna fungovala od jara do podzimu pod vedením paní Blechové. Když se Jindra a Božena Křišťůfkovi v roce 1976 vzali, bydleli pouze v podkroví a začali usilovat o to, aby byla cukrárna zrušena a oni mohli obývat celý dům. Svého dosáhli až po třech letech.

Foto: archiv J. Křišťůfky

Foto: -jk-

Po pádu komunismu začali přemýšlet o tom, že by obnovili starou tradici a v roce 1992 otevřeli nově zbudovanou cukrárnu. Díky tomu, že se před domem kříží cesty z vlaku, od řeky, z kempu i od Posázavské stezky, neměli o návštěvníky nikdy nouzi. Počet zákazníků je závislý hlavně na počasí, celkový úbytek však zaznamenali po povodních v roce 2002. V době, kdy se v okolí otevírají cukrárny, kde jsou k dostání moderní typy dortů, sází paní Křišťůfková na klasiku. Za nízkou cenu zákazník pořídí špičky, indiánky nebo větrníky. Zkouší i nové dorty, např. medovník, ale největší zájem je stále o tradiční sortiment. Najdou se samozřejmě i tací, kteří výběr kritizují, neboť jsou z Prahy zvyklí na nabídku v supermarketech a snadnou dostupnost všeho, na co si vzpomenu. To, že se sortiment, ale i prostředí cukrárny téměř nemění, oceňují i návštěvníci, kteří jezdí do Pikovic léta. Jeden má až pocit, že se v Pikovicích zastavil čas, a to v dobrém slova smyslu. Nedolehla sem žádná masivní výstavba domů, obchodů ani sportovišť. Pro místní je to jistě nevýhoda, ale návštěvníci si v blízkosti města užívají klidu a nedotčené přírody. Jezdí tu stále stejný vlak, řeka omílá stále stejné břehy a v cukrárně nás přivítá stále stejně usměvavá paní Křišťůfková, na níž je i po 17 letech vidět, že ji práce stále baví.

-lh-

Čistá řeka Sázava

Letos v dubnu proběhl již IV. ročník akce Čistá řeka Sázava, kterou organizuje Obecně prospěšná společnost Posázaví. Jedná se o jarní úklid břehů řeky prováděný dobrovolníky, kteří jedou na lodích a do připravených pytlů sbírají vše, co na břeh řeky nepatří, především plastové obaly, pet-lahve, fólie, torza lodí, kol, kočárků, zahradního nábytku a mnohého dalšího, s čím si příroda sama neporadí. Nápad na odstranění plastových cárů, které zbyly z povodní v roce 2002, vznikl na podzim roku 2005. Cílem bylo za účasti dobrovolníků plujících na lodích odstranit odpad, který je dostupný pouze z hladiny řeky. Krátce po prvním vyplutí se však ukázalo, že počet dobrovolníků je nedostatečný a projekt tak nelze úspěšně realizovat. Bylo třeba získat více lidí a především akci pravidelně opakovat. Letos se do akce zapojilo na 450 osob a z 84km dlouhého úseku řeky bylo za tři dny odvezeno 25,3 tun odpadků. Odměnou všem účastníkům za pomoc byl závěrečný večer v Týnci nad Sázavou, kde vystoupila Aneta Langerová, která se sama úklidu zúčastnila jako řadový dobrovolník. Více na www.leader.posazavi.com.

osobnost Hradišťka **Vojtěch Kouřimský**

Když jsem se rozhodovala, s kým udělám rozhovor do pikovického čísla, napadlo mě jedno jméno. Shodou okolností jsem však v minulém Zpravodaji zpovídala jeho dceru, takže by se mohlo zdát, že nadřžuji jedné rodině. Zeptala jsem se tedy několika pikovických občanů na jejich názor. Všichni se shodli na jediném jménu. A tak jsem dala na jejich radu a navštívila pana Vojtěcha Kouřimského. Připravila jsem si otázky, ale vůbec na ně nedošlo. Pan Kouřimský vyprávěl a vyprávěl tak zajímavě, že mi bylo líto vstupovat mu do řeči. Když mi po dvou hodinách skončily kazety v diktafonu, zjistila jsem, že byly naštěstí všechny otázky zodpovězeny. Ale pan Kouřimský měl v zásobě další a další zajímavé historky, a několik, na které se nedostalo, mi ještě popsal v dopise, který jsem našla druhý den ve schránce. Bohužel se však s vámi kvůli omezenému rozsahu článku mohu podělit jen o minimum vyslechnutého, a tak si pokračování nechám na jinou příležitost.

Odkud pocházíte a odkdy žijete v Pikovicích?

Do Pikovic jsem přišel v roce 1950. Pocházím ze Smrčí a tady jsem byl totálně nasazený. Pracoval jsem tu od roku 1939 ve stavební firmě Ing. Wágnera, který tu působil už za první republiky. Postavil například penzion na Pervidle nebo Preisslerovu a Ullmanovu vilu. Před válkou jsem dostal příkaz jít kopat zákopy do Rakouska. Ukázal jsem to Wágnerovi a on jen řekl: „Dej to sem, Vojto. Přijď zítra do práce.“ Ale tohle bylo taky totální nasazení, protože to bylo území Říše a mělo to tu samou hodnotu jako třeba v pohraničí.

Museli jste také opustit domov a vystěhovat se?

My jsme ze Smrčí vystěhováni nebyli. Němci nevystěhovali každého, protože potřebovali pracovní síly. Statky na samotách fungovaly jako SS-hofy, které vyživovaly armádu. Před zábořem území jsme obdrželi umístěnku k vystěhování do Staré Paky. Otec se tam předešel podívat a zjistil, že bychom bydleli v domě Žida, který se bude muset vystěhovat. Doma nám řekl, že tohle si na svědomí nevezme (a to ještě netušil, co Židy čeká za neštěstí) a umístěnku odmítl. Přihlásil se na práci v SS-hofu v Hostěradicích, který se tam utvářel.

Kde všude jste v okupovaném území pracoval a byl jste přitom v kontaktu s vězni z koncentračního tábora?

V lágru byli nejprve čeští vězni v uniformách naší armády. Ti s námi dělali střelnici. Kopali odvodňovací kanály, protože tam byl původně močál a začínal tam potok. Až potom je vystřídali vězni cizích národností – Belgičani, Poláci, Francouzi, Rusové a jeden Ital. Jednou jsme dělali rekonstrukci stodoly u Dolejších, kde jsme stavěli podkrovní byty. To mi zrovna přidávali francouzští věz-

ni. Měl jsem namazaný chleba, a když to viděli, úplně jim spadly ruce. Ale neloudili. Tak jsem jim kus položil za cihly. Vojáci hlídali venku a nahore nás nikdo neviděl.

Na obědy jsem chodil do kuchyně pro civily a občas jsem dostal polévku, která zbyla, a nosil jsem to vězňům. Musel jsem to předat kápovi, což byl také vězeň, ale německé národnosti. Ten se dovolil velitele a pokaždé to předal jiné národnosti. Nejvíce jsem mluvil s Francouzi a Rusy, všichni byli mladí asi tak jako já. Rusy jsem ale nemohl pochopit. Já jsem jim říkal: „Už bude konec, pojedete domů, už to musíte vydržet.“ A oni mi tvrdili, že až se vrátí domů, Stalin udělá „puf puf puf“ a všechny je postřílí. A on je fakt postřílel. Ten neuznával zajatce. Na ruské frontě neexistoval jiný návrat z fronty než na nosítkách nebo pod drn. Žádná fronta nebyla tak hrozná jako ta východní.

Jak se k vám okupanti chovali?

Jednou jsme si na dožínky udělali ve vystěhované hospodě v Maskovicích tancovačku. Byl tam krásný sál, samí mladí lidé, každý na něco hrál. Přijela tam polní policie. Každého vyslyšeli a já jsem měl takový projev, že nikomu neublížíme, že se chceme taky bavit. A jeden z nich mi takovou vlepil, že každý, kdo šel po mně na výslech, už radši ani nemuknul.

Ale někteří esesáci se chtěli i bavit. Jednou mě Wágner poslal na Závist, kde bydlela stráž, postavit kamna. Když jsem je dodělal, říkám jim, že tři dny v nich nesmí topit. Ale oni chtěli, abych to aspoň zkusil. Tak jsem zapálil noviny a kouř šel dovnitř. Tak jsem si vzal zrcátko a kouknul do komína. Vidím čtvereček světla, čili komín nemůžu mít ucpaný. Bylo mi divné, že kolem mě všichni pořád stáli a bavili se tím. Tak se jdu podívat ven a oni mi na komín položili sklo. Oni se mi řehtali a pak mi nabídli cigáro. Asi za pár týdnů jsem tlačil kolo nahoru na Závist a jeden z těch kluků na mě čekal. Za kousek chleba mi dal pistoli. Krásná devítka, to byl kanón!

Co se dělo ke konci války?

V té době nám vzali vězně ze staveb a vodili je každý den od pomníku nahoru Hranečnickem do Třebsína, kde kopali protitankové zákopy. Pod silnicí je ručně vyhrabaná strouha, která vedla až do Stráně k Vltavě. Já tamtudy jezdil na Hradišťko na kole a potkával jsem je. Do toho výkopu pod silnicí jsem jim vždycky něco strčil, buď to bylo vajíčko vařené natvrdo, povidlo nebo chleba. Nemohl jsem na ně moc reagovat, ale viděl jsem, jak ten jeden, říkali jsme mu Francois Miki, byl to medik a ze staveb jsem ho dobře znal, na mě pokaždé mrknul.

Nás pak taky odvolali ze staveb a strčili nás do toho kanónu, který ústí pod štěchovickou přehradou, do Dušna, kopat zákopy. To ale udělali schválně, protože těsně před tím vězňové, které sem dováželi z Vrchotových Janovic, udělali do té stráně takovou podkovu a tam zakopali ten archiv. My jsme naproti taky kopali, ale to bylo takové maskování, kdyby to někdo

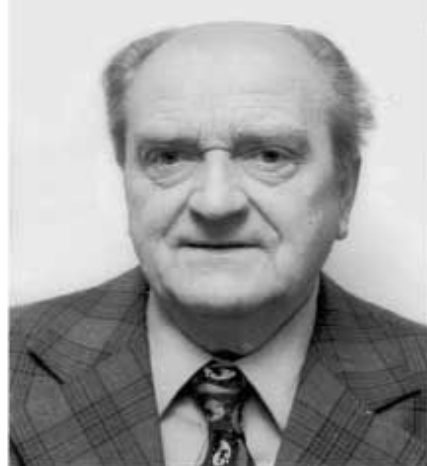

Foto: archiv V. K.

našel, aby to vypadalo, že se tam kopaly zákopy. A někdo vyslovil: „Kluci, vždyť my si tady kope-me hroby. Oni nás tady chtějí postřílet. My jsme svědkové toho všeho.“ Tak jsme si řekli, že tam zítra nepůjdeme. A v tom se k nám doneslo, co se děje v Požárech, tak jsme tam hned šli.

Koncem dubna 1945 byla v Požárech v bývalém hotelu taková organizace – čeští četníci a partyzáni tam měli stanoviště. Dostali jsme flintu a shromažďovali jsme tam zajaté esesáky, kteří se někde potulovali a mohli něco provést. Pár jsem jich zajal a třeba na rámu na kole jsem je vozil do Kameňáku. U Závisti jsem dokonce zastavil jednu kolonu. Němci se snažili dostat do Strakonice k Američanům, než přijedou Rusové. Tak jsem je strašil, že Rusové už jsou u Sedlčan. Já blbec! Myslím, že kdyby ženy těch vojáků na jednom autě nezačaly remcat, ať mě nechají, tak by mě bývali zastřelili.

Na co z té doby ještě vzpomínáte?

Na kotláře. Tak se říkalo pilotům z Anglie. Jednou jsme v Pikovicích dělali cestu a dávaly se tam betonové roury na odvodnění. A v tom letěl kotlár a za ním Němec a začali po sobě pálit. Kolem mě se prášilo po těch střelách, tak jsem vltl do těch rour pod tu silnici. Já tam byl jedna dvě. Kotlár nakonec Němce sestřelil

Jaké zkušenosti jste měl se sovětskou armádou?

Já jsem s nimi byl kamarád. Jednou k nám domů přijel voják, průzkumník a povídal, že by něco „pokusil“, bylo asi pět odpoledne. Chtěl nám zabít slepici, ale našťásti si nechal vysvětlit, že to nejde, že nám dává vajíčka. Tak jsem mu usmažil asi 6 vajec, cibulku, chleba, udělal jsem mu kafe. Pak chtěl vodku, tak říkám „vodky nět.“ A najednou v noci, když už jsme spali, tak přijel celý konvoj. Museli jsme uvolnit velkou místnost pro kapitána. Sami jsme vylezli na půdu a spali jsme na seně. Zabydli se u nás tak na tři až čtyři týdny. Přivezli brambory a špek a vařili. A mně vždycky dávali ochutnat. Byl jsem hubený, sotva padesát kilo, tak mě takhle krmili.

Měli takového nádherného černého koně Ivana. Táta se ho bál, jednou ho totiž pokousal. Ale mě bral. Škrtil zadní nohou o tu druhou a měl sedřenou kůži až do masa, tak jsem mu to ošetřoval a oni mi ho dali. To byl ale kůň blázen, ten chodil jenom trap.

Měl jsem akorát jednu špatnou zkušenost. Jednou jsem šel do Rakous a tam byl Rus o holi, nemohl na nohy a zabíjel prase. Když mě uviděl, hodil mi kýble, křiknul „jehaj vody!“ a sáhnul po té holi. Kdyby mi to řekl slušně, tak jsem tam došel. Ale tohle mě našťálo, tak jsem kýble nechal u studny a šel jsem domů lesem. A pak mi vyprávěli, jak ho to rozčílilo a hned se ptal, co jsem zač, a oni říkali, že nějaký chatař z Prahy. Ale on nechal prase prasetem, nabíl pistolí, skočil na koně a hledal mě. A jsem si jistý, že ten by mě určitě zabíjel.

Co jste dělal po skončení války?

Po válce mi bylo 21 let a hned jsem nastoupil vojenskou prezenční službu. Tam se mi teprve otevřel svět. Poznal jsem stovky mladých kluků – vojnů i zajímavou směsici velitelů a důstojníků z první republiky, ze západní fronty, ze Svobodovy armády, také bývalé interbrigadisty ze Španělska, bývalé legionáře z francouzské cizinecké legie, jednoho z partyzánského oddílu a jednoho z bývalého vládního protektorátního vojska, ale ten se záhy dostal před vojenský soud a víc jsme ho neviděli. Na letišti v Plané u Českých Budějovic jsme postavili pomník na památku našim padlým letcům v bojích v RAF. Jen nevím, zda tam ještě je, protože komunistům překáželi i ti, kteří obětavě bojovali ve

Památník padlým letcům RAF

2. světové válce za naši svobodu. (Pozn. red.: 22. 9. 1945 přiletěla z Prahy do Plané válečná československá 312. stíhací peruť RAF, která působila ve Velké Británii v boji proti fašismu. Přiletělo 22 letounů typu Spitfire - LF - Mk IX. Proti hlavnímu vchodu do areálu letiště byl v roce 1946 odhalen jeden z prvních pomníků padlým letcům z 2. světové války. Pomník sice přežil zlé časy, ale nakonec byl odstraněn v období normalizace. Obnoven byl až v roce 1994.)

Setkal jste se ještě někdy s vězni z koncentračního tábora, se kterými jste za války pracoval?

Nikdy mi nedopřáli to, abych se tady u pomníku s těmi kluky viděl. Chtěl jsem jim ukázat místa, kde jsme spolu dělávali. Jenže to byla taková doba, že jsme se nemohli bavit s nikým ze Západu. Bolševici mohli. Předseda Národního výboru a další je jezdili navštěvovat do Francie, ale mě k nim nepustili. Jen mi tvrdili, že si mě nikdo z nich nepamatuje.

Rád malujete. Odkdy a jak jste se k této zálibě dostal?

Přemýšlel jsem, co budu dělat v důchodu. Nejde jenom koukat na televizi nebo se nějak flákat, to ztrácí člověk život. Tak jsem si vzpomněl, že když jsem chodil do Jilového do měšťanky, dostal jsem odměnu a na chodbě vystavili moje výkresy. Namaloval jsem pár stovek obrazů a všechny jsem je rozdál. Ale to jsou mazaniny, to nemá hodnotu. To si jen tak hraju a mám nějakou náplň.

Jak se změnily Pikovice za dobu, co zde žijete?

Změnily se jenom výstavbou chat. Ale ono by se spíš mělo říct zamořením chatami. Dlážděná silnice tady byla, betonová lávka taky, přívaz se zrušil, mlýn už byl zrušený. Pikovice se zlepšily hlavně spojením a to tím, že se sem dostaly autobusy. A jinak se tu nic nepovedlo. Vodovod vede přes Pikovice na Petrov, ale my z toho nemáme nic. Je potřeba udělat čističku a vodovod, to se nemůže donekonečna odkládat.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor zaznamenala Lucie Hašková

Foto: archiv V. K.

Pamětníci vzpomínají na Pikovice svého dětství a mládí

Z vyprávění paní Černé:

Moje maminka se narodila tady u nás v kuchyni v r. 1897 a italský dělník, kteří stavěli trať a u nás bydleli ve stodole, tak ji jako miminko chovali. O mamčině sestře Barboře Vrnákové jste už ve Zpravodaji psali. To je ta, co přednášela při slavnostním otvírání hradištské školy. Po její smrti se moje maminka s manželem i se mnou vrátila z Brunšova domů, sem do Pikovic a pět let jsme tu žili, než nás Němci vyprovodili. Naštěstí jsme nebyli daleko, byli jsme v Davli a z Petrova jsme se chodili dívat, co se u nás doma děje. Ještě před válkou naši měli krávu, kozy, prase. Náš tatínek taky někdy byl třeba měsíc pryč – byl třeba na Sázavě nebo na Vltavě nahoře a dělal prámy a lodě, tak maminka musela dělat všechno. Třeba místo tatínka i zasklívat lidem okna, to ji naučil. Potom tatínek pracoval v loděnici – dnešní Navice ve Štěchovicích. Kamarádila jsem se s Květou Mazancovic, Emčou Chadimovic, Věrou Chadimovic, to už bylo po válce. Pamatuji si, jak jsem si hrávala u Chadimů dokonce i v době, kdy tam u nich měli všichni záškrť. Pan doktor nám pak strašně vynadal, co tam dělám, ale já naštěstí nic nechytla. Já jsem se nebála a maminka taky ne. Ráda také vzpomínám na to, jak jsme chodili nakupovat do krámků naproti dnešní cukrárně. Když jsem tam přišla, dostala jsem bílou čokoládu. Zadarmiko, panel

Jana Chadimová

Pikovice n. Sázavou „Hotel Mašek.“
Hotel Mašek byl zbourán poté, co byl poničen při dřenici v roce 1940. Stával při cestě od mostu na Posázavskou stezku mezi cukrárnou Křišťákových a dnešními tenisovými kurty.“

Dřenice v roce 1940 silně poškodila objekty, které byly následně zbourány: hotel Mašek, domy E. Chadimy, Jar. Laciny, Matěje Soukupa a další.

Z vyprávění pana Josefa Zdeňka o pikovickém fotbale:

Fotbalové mužstvo Pikovic vzniklo tak, že jsme původně měli hrát za Hradištko. Měli jsme všichni sraz na jejich hřišti, které zbylo ještě po Němcích, ale z hradištských hráčů nikdo nepřišel. Věděli jsme, že v Pikovicích se hraje proti Modřanům, tak jsme se vydali tam. Jenže hráčů bylo málo, postavili mě tam a už se hrálo. Všechno tenkrát vedl Tonda Spálenků. Jenže v roce 1948 někteří z nás museli narukovat na vojnu a po

Nově založené mužstvo Pikovic kolem roku 1946. Zleva nahoře: Jaroslav Mazanec, Josef Dvořáček, Ladislav Liška ze Sázavy, Jan Sysel (hokejový reprezentant), Jaroslav Lacina (hrobník z Davle), Vladimír Chadima, Sláva Dolejš, Zdeněk Bílý. Zleva dole: Václav Buriánek, brankář Růžička, Josef Zdeněk.

Foto: archiv J. Zdeňka

vojně už se hrálo na Hradištku. Ale ty naše pikovické, to byly zápasy věhlasné! Hlavně ten, kdy jsme vyhráli 10:0 nad Hradiškem na jejich vlastním hřišti. Nebo zápas s Hvozdnicí, která nutně potřebovala postoupit a slíbila nám za to nové kopačky. Nám ale stejně bylo milejší vítězství, tak jsme je vyklepli 5:0. Další přijel Mníšek se stejnou nabídkou. Slíboval nám bůhvíco, ale marně. Porazili jsme je taky.

Jana Chadimová

Z vyprávění pana Františka Hanouska o tom, jak si hrály pikovické děti před více než padesáti lety:

Každý den jsme pásli v Nákli (dnešní kemp, parkoviště a hřiště) dobytek a hráli jsme přitom fotbal. První kopací merunu na šněrování měl brankář Růžička, a když měl zaracha a nepřišel, tak jsme kopali jenom do gumáku. Nebo jsme chytali ryby a pekli jsme si je. Občas nás honil porybný Mašek, ale kulhal, tak jsme mu vždycky utekli, přebrodivili jsme se na ostrov a tam jsme se schovali. Největší zážitek byl, když byla v roce 1956 dřenice, ledy byly na fotbalovém hřišti dva metry vysoko. Prosekali jsme do ledu díru a v jámách jsme chytali ryby. Kry vydrželi až do června! Ale nejvíc jsme si hráli na vojáky. Měli jsme spoustu výbušnin a patron po Němcích, půlky samopálů, staré kvěry, běhali jsme s tím po lesích nebo jsme házeli patrony do ohně. Div, že se nikomu nic nestalo.

-lh-

VZPOMÍNÁME...

Dne 21. června by oslavil své 80. narozeniny pan

Václav Buriánek

řezník a uzenář,
rodák z Pikovic.

THE WIZARDS

60. léta minulého století jsou dodnes v oblasti hudby, filmu či módy fenoménem. V českém prostředí navíc znamenala uvolnění totalitního režimu, lidé byli zase na čas v kontaktu se Západem. Svět ovládla beatlmánie a Pikovice nebyly výjimkou.

Tehdy šestnáctiletého Karla Trnka a o dva roky mladšího Ivana Kubrichta napadla myšlenka založit kapelu. „Kdo v té době nehrál na kytaru, nebyl in,“ vzpomíná dnes K. Trnka. Přidal se k nim ještě Zdeněk Löbl, který jezdil do Pikovic na chatu, a jeho kamarád Jiří Martínek. Kapela Bad Boys, později The Wizards byla založena v roce 1966. Začali jako amatéři, neměli žádnou aparaturu, hráli přes rádia. Chodili na brigády, aby si vydělali na nástroje a aparaturu. I. Kubricht hrál na sólovou kytaru, Z. Löbl na basovou kytaru a J. Martínek na bicí. K. Trnka původně dělal zvukaře, ale protože Z. Löbl příliš nezkoušel, ujal se basové kytary a už u ní zůstal. Svou první basovku si sestavil sám. Nejprve zkoušeli v malé sokolovně v dnešním penzionu Feo, později ve stodole u Trnků. Chlív pro prasata přestavěli na klubovnu, kde se při jejich zkouškách scházela mládež z okolí. Hráli všechno, co se poslouchalo v rádiu, především Beatles, Rolling Stones nebo Olympic. Zkoušeli skládat i vlastní písničky. K. Trnka psal texty a I. Kubricht skládal hudbu, ale sami cítili, že nedosahují takové úrovně.

Zlomovým okamžikem bylo seznámení s Ing. Vondrouškem, učitelem na Vysoké škole elektrotechnické v Praze, který jim sestavil pořádnou aparaturu. Druhý zvrat přinesl příchod kytaristy Standy Kubeše, který se později stal jedním z nejlepších českých kytaristů. Pocházel z Prahy a jezdil na Petrov na chatu. „Když k nám přišel, už tenkrát to byl pan Muzikant. Vytáhl nás a v podstatě nás naučil hrát,“ říká K. Trnka. Po rozpadu Wizards hrál S. Kubeš s Františkem Ringo Čechem a Jiřím Schellingerem, později s Leškem Semelkou či s Vladimírem Mišíkem.

Založit kapelu nebylo v té době nic ojedinělého. Přehlídky v Ořechu se kromě The Wizards účastnilo dalších 30 kapel z okresu Praha-západ. The Wizards vystupovali na čajích na Hradištku, v Měchenicích či v Davli. „Když jsme jeli na Hradištko na zábavu, vezli jsme nástroje a aparaturu na dvoukolové zemědělské fréze,“ vzpomíná K. Trn-

Foto: archiv K. Trnky

ka s úsměvem. Jednou hráli v Davli a v pivováře byli ubytováni plavci z Holandska, kteří byli v Praze na závodech. Přišli na zábavu a byli nadšení, že kapela hraje to, co se u nich poslouchá v rádiu. Zvali je do Holandska, ale v tu dobu bylo nemyslitelné se tam dostat. Jen v Pikovicích nesměli veřejně vystupovat. „Pikováci nás nebrali, asi jsme byli moc velký chuligáni.“

Rok 1968 činnost kapely ještě neovlivnil. „Zatklí nás akorát jednou v Horních Břežanech, kde jsme na zábavě hráli nezapomenutelnou písničku Nezapomeň si klobouk, běž domů, Ivane. Odvedli nás do kuchyně, ale místní se za nás přimluvíli, tak nás pustili. Žádný malér z toho naštěstí nebyl.“

Kapela se rozpadla o rok později, nikoli však kvůli nástupu normalizace, ale ze zcela jiného důvodu. „Začaly chodit do zkušebny holky, přestalo se zkoušet, Standa dostal nabídku od Čecha a kapela se rozpadla.“ K. Trnka s I. Kubrichtem zkoušeli ještě s dalšími muzikanty z Pikovic, ale veřejně už nikdy nevystoupili.

Všichni členové kapely se znovu sešli až po 35 letech, kdy si spolu zahráli a zavzpomínali na dobu svého mládí. Z tohoto setkání vznikl 15minutový snímek „Five Desperados“ o vzniku a působení kapely.

-lh-

Foto: archiv K. Trnky

Karel Trnka mladší Mistr republiky 2007 v Trabantcrossu

Stejně jako jeho otec, vybral si Kája zálibu, které zcela propadl. Jeho vášeň má však k hudbě daleko. Od dětství ho zajímaly motory, a tak ještě než ho v kapse zahřál řidičák, chtěl závodit. Prvním nápadem byly motokáry, ale motor, který by byl konkurenceschopný, stál 60 000 Kč. Od toho tedy upustil a pak vyčkával, co se naskytne. Jednou v sobotu se se svým otcem, který ho od začátku podporoval, vydal do Poříčí na Trabantcross. „Smáli jsme se tomu, co je to za blbost závodit s trabanty“. Ale tak se jim to zalíbilo, že už v neděli sháněli mezi chataři někoho, kdo by jim prodal trabanta. Během měsíce dali dohromady první auto a už vyráželi na závody. Ze začátku startovalo 80 až 90 trabantů. Považovali za úspěch, když se dostali do B-finále. Postupně získávali vědomosti, jak upravit motory, aby byly výkonnější. Zhruba šest let trvalo, než se dostali mezi špičku. Dnes jezdí o polovinu méně závodníků, ale ti nejlepší zůstali. Většina z nich má autoopravny, kdežto u Trnků se pracuje doma ve stodole. „Nemáme k tomu tak blízko jako automechanici, kteří to dělají celý život,“ objasňují své znevý-

Foto: archiv K. Trnky

hodnění. Přesto se jim podařil husarský kousek, a to když se Karel Trnka mladší stal v roce 2007 mistrem republiky. Letos jede už třináctou sezónu, ale neočekává, že by obsadil nejvyšší příčky, neboť přišel o sponzora. Jezdí se 9 závodů ročně, mistrovství republiky letos pořádají Kosi- ce (více na www.kpmkosice.cz).

-lh-

Malíř z Pikovic

Objevit sám v sobě talent a prosadit si svou touhu ještě v mladém věku vyžaduje velkou odvahu a vnitřní sílu. Tomáš Tesařík (31) si svoji cestu k malování našel. Díky pílí a trpělivosti má dnes za sebou pěknou řádku obrazů a výstav.

Tomáš vyrůstal v Pikovicích. Po základní škole se vyučil truhlářem. Během učení si skicoval obrázky, ale nepřikládal tomu ještě žádný význam. Nastoupil na civilní službu a uvažoval, co dál. Udělal první rozhodující krok, začal navštěvovat ateliér na Umprum, který vedl Boris Jirků.

„Když jsem chodil na figurální kreslení, tak hned ze začátku, a to jsem byl mladej kluk, jsme tam měli kreslit akt slečny Veroniky, který bylo tak 19 let. Byla opravdu hezká, prsa dmoucí, útlý pas. Zaujala polohu ležící. Začali

jsme kreslit a ona se bavila tím, jak jsme z toho nervózní. Slabší povahy nevydržely, a po dvaceti minutách odešly. O přestávce se šla slečna Veronika s úsměvem na tváři podívat ke stojanům, jak nám to kreslení jde. Všechny nás pěkně zkritizovala.“

Na škole figurálního kreslení pobyl Tomáš

dva roky (a taky viděl poprvé nahatou důchodkyni). Potom se začal zajímat o barvy, přihlásil se k malířce paní Věře Šteřové, u které se učil olejomalbu a techniku starých mistrů, kde byl další dva roky. V jeho studiu malířství následoval další ateliér a další dva roky, než se začal věnovat vlastní tvorbě.

Přes těžké počátky, kdy měl nápady a neuměl je realizovat a nebo to trvalo hrozně dlouho, je to dnes spíš opačně. Malování bere jako odreagování, baví ho hrát si s barvami, a jak se všechno během chvíle mění. „Ani mi nejde o výsledek jako o ten proces,“ říká Tomáš.

V jeho ateliéru, který má na Hradištku, můžete vidět obrovskou škálu stylů, jeho obrazy dýchají naprosto různými náladami, barvami, vůněmi dalek, a nebo se z nich na vás mohou dívat nejrozumnější lidé a děti. „Maluji podle toho, jak se cítím, do obrazů vkládám kus sebe. Nedávno jsem se díval na rozhovor s Lennym Kravitzem, který říkal, že „music“ je jako malování, a já si to myslím taky. Muzika má spoustu nástrojů a v malování je spousta barev, ale musí se to poskládat tak, aby to fungovalo, aby tam byla melodie.“

Tomášovo umělecké nadání se odráží nejen na plátně, navrhuje také výzdobu interiérů, a pustil se i do tetování. „Kolem roku 2004 mě oslovili dva tateři, jestli bych nechtěl tetovat, a tak jsem neodolal a začal dělat první kέρky. Je to zvláštní pocit, držet místo tužky těžký strojek a vědět, že když udělám jeden špatný tah, už je to na furt.“

Život umělce je nevyzpytatelný. Lidé dnes obrazy moc nekupují. „Vždycky, když dojdou k závěru, že to nemá cenu, tak se něco prodá a nebo dostanu

zakázku. Bohužel dnes je v trendu kupovat si v Ikea zarámované plakáty, lidé kolikrát zaplatí víc než za originál.“

Tomáš je ovšem aktivní, pracuje ve výtvarných potřebách Altamíra a připravuje různé výstavy.

Tomáš Tesařík

autoportrét

Právě probíhá výstava v **Tlustý myši** na Újezdě a v **Clubu Porter** v Praze 1, Myslíkova ulice. Od 7. 7. bude v **Therapy** v Praze 1.

Organizuje jednu velkou výstavu v **Bar baru**. Bude to hromadná výstava jménem **Altamíra**, kde bude vystavovat 10 – 15 autorů, převážně mladých umělců.

„Také spolupracuji na výstavě **Salon Medník**, jehož hlavní organizátorkou je paní Zothová, bez ní by se nedal tento výjimečný projekt uskutečnit. Loň-

ská modní přehlídka, provázená zvuky afro live music, sklídila nevidaný úspěch. Taky jsem předváděl modely a byl jsem dost nervózní... i když po třech slivovicích mi to zas až tak nevadilo, a vzadu v šatně byly pěkný holky.“

Více naleznete na webových stránkách: **WWW.BAREVNEDELIRIUM.CZ**

Klára Šimerová

My jsme děti z Hradištká – a kdo je víc?

Ráda jezdím se svými svěřenci na výlety. Jsou to děti ukázněné, zvědavé, milují legraci a dá se s nimi v pohodě mnohé podniknout. Pravidelně se setkávám s tím, že cizí řidiči autobusů naše děti chválí za slušné chování, ložiskou dvoudenní přátelskou návštěvu vlakem přes půl republiky do ZŠ Sruby jsme si báječně užili. To, co však v pátek 29. 5. předvedly naše děti v **Modřanském biografu**, předčílo všechno.

Blížící se svátek dětí jsme se rozhodli oslavit společně zábavným pořadem agentury ANDROMEDA. Představení začalo „rozehrátkou nedočkavého publika“ – jak jinak, než parádní rozvíčkou v rytmu svižného twistu. Následovala pěvecká soutěž – moderátorka vybrala z publika (cca 150 dětí) šest dobrovolníků – zadání jednoduché – Pec nám spadla. Hádejte, kdo suverénně vyhrál? Naše prvňáčka – Barunka Burianová z Brunšova. Způsob, jakým všech zbývajících 49 našich dětí Barunku povzbuzovalo, by ji býval přiměl vyhrát i olympiádu.

Další společné číslo – výuka makareny – každý před svým sedadlem a už jsme vrtěli. Tancům ještě zdaleka neměl být konec. Na výzvu k taneční soutěži jsem neodolala pokušení a moderátorce jsem našeptala – vyvolejte Šimona s Eliškou! Poslechla – a ještě zavolala i Kubu Štěpána. A všem spadly čelisti. Hádejte, kdo mezi několika páry a jedinci suverénně vyhrál? Nejen samozřejmě naši sběratelé trofejí – čtvrtáci Šimon Klus s Eliškou Svobodovou, ale mezi jedinci i páták Kuba Štěpán za své zcela originální pojetí sólového tance!!! Další obrovský aplaus z hradištských řad v hledišti.

Když moderátoři ohlásili další disciplínu – HULA HUP – okamžitě vybuchl nový jásot. O nic se naše děti na zahradě neperou víc, než o obruče. Vrtí u nás kdekdo. Mezi vybrané se dostala i Adélka Vnoučková (mnuly jsme si ruce, ta je také přebornicí) a k ní Martin Branný a Dominik Souček. Soutěžili ve

třech kolech – a vítězové??? První místo Adélka, o druhé se dělili Martin a Dominik. Moderátoři jen kroutili hlavami. Adélka nejen že dokáže kroutit obručí nekonečně dlouho, ale klidně i na jedné noze a ještě tleská rukama nad hlavou. Museli ji zastavit. Výkon našich kluků prohlásili za neuvěřitelný.

Aby obecenstvo nevychladlo, naučilo se vzápětí sambu a přišla soutěž ve vyjmenovávání zvířat tak dlouho, dokud si soutěžící na nějaké ještě nejmenované vzpomenu. Postupně z patnácti dětí odpadávaly všechny – nehradištské. Zbyla Verunka Bartáková z Brunšova (my jsme ovšem věděli, že než Verča vyjmenuje všechny druhy svých milovaných dinosaurů, bude čas k večeři) a šikovná Nelinka Adámková z Pikovic. Vítězství a zasloužený mohutný aplaus.

Poslední soutěž jednotlivců – v intonaci. K hudebnímu doprovodu měla řada dětí co nejčistěji zazpívat Já do lesa... Zazpívali všichni. Ovšem nejlépe Hanička Kačírková a Kačenka Marvanová – obě naše drugačky. Komentář moderátora – „to se tedy opravdu nevidí, aby celá skupina intonovala TAK ČISTĚ!“ Ruce jsme si mohli znovu utleskat.

A přišlo loučení. Při ptačím tanci jsme si naposledy zazpívali zpívala hrdla, zatancovali, jak se patří, a do šatny nás vyprovázelo naše sborové – ...MY JSME ŽÁCI TŘETÍ BĚ... a svátek dětí jsme oslavili BÁÁÁJEČNĚ!!!

Cestou ven se děti různí dospěláci ptali, jestli jsme nějaká sportovní škola nebo jestli Šimon s Eliškou tancují závodně a děti s pusou od ucha k uchu pokřikovaly – „my jsme totiž v e n k o v s k á š k o l a!“

Ano, učí se, zpívají, cvičí, tancují, mají rády život a my jsme na ně na všechny pyšni!

Jana Chadimová

ZDRAVÍ

Na slunci bud'me opatrní

Celý rok se těšíme na léto, až si trochu odpočineme o dovolené. Mnozí z nás rádi vyrazí za sluníčkem, aby natchytali trochu „bronz“. Sluneční paprsky nám však mohou i citelně uškodit, a to i když nejsme milovníci opalování. Sluníčku se nevyhneme, a proto každému z nás hrozí spálení.

Jak tedy postupovat, abychom s letním sluncem zůstali kamarádi? Především musíme pečlivě odměřovat dávky záření, kterému se vystavujeme. Kromě toho musíte vzít v úvahu, jaký máte typ pleti. Nejzranitelnější jste, pokud jste takzvaný „keltský“ typ, čili bílá pleť, modré oči, rezavé vlasy, s pihami. Ti by neměli být zpočátku na slunci bez ochranných krémů déle než 5 – 10 minut. Typ lidí se světlou pleť, modrýma až zelenýma očima a blond až světle hnědými vlasy, čili náš klasický typ Evropana se světlou pleť a s řídce roztroušenými pihami, by se měl při pobytu na hřejivých paprscích klidit do stínu už po 10 – 20 minutách. Tmavý evropský typ, se světle hnědou pleť, očima šedýma až hnědýma, když už má pihy, tak jen sem tam, a s hnědými vlasy, si může paprsků užívat až 20 – 30 minut. A středomořský typ – hnědá pleť, tmavé vlasy, pihy žádné, oči hnědé, ale mohou být i zelené – ten si může dovolit bez ochranného krému až 40 minut. Je samozřejmě rozumnější pobyt prodlužovat postupně, tak aby nám kůže pozvolna

hnědla, než zkoušet, kolik si můžeme dovolit, než se spálíme. To je už totiž pozdě.

Jak se zachovat při projevu sluneční alergie? Zásadně pobýváme ve stínu, pomůžeme i osprchování, ošetření sprejem či gelem obsahujícím Panthenol. Při těžším průběhu je nutné po poradě s lékařem užít léky – antihistamika (Zyrtec, Claritin). Potravinový doplněk, jako je dnes velmi populární beta-karoten, může zmírnit projevy sluneční alergie, ale není ochranným prostředkem před spálením!

A ještě jedno varování. Podobně jako existují alergie na látky – alergeny, dochází u některých jedinců k tomu, že

Foto: Lucie Hašková

látky, které jinak pacientovi nevadí, se aktivují až po oslunění. Kůže zcitlivují např. citron, celer, petržel, některé bylinky (např. třezalka), deodoranty, voňavky a některé léky (léky na tlak, antibiotika, antikoncepce).

Proč o tom tak podrobně hovoříme? Pokud nejsme opatrní a často se na slunci spálíme, vystavujeme se nebezpečí, že naše pleť předčasně zestárne, zvrásčí, objeví se dokonce i stařecké

skvrny. Přehnané „chytání bronzu“ může však mít i daleko nebezpečnější důsledky. Takovéto trápení pokožky se může vymstít i rakovinou kůže. A to je trápení, které nestojí ani za ten nejpříjemnější pobyt na sluníčku.

MUDr. Renáta Zachová

Zdá se vám, že jezdí auta pomaleji?

Tak zní otázka, kterou náhodně pokládám našim spoluobčanům, sousedům, známým a kamarádům. Otázka samozřejmě směřuje k měřičům rychlosti, chcete-li k radarům, které jsou v provozu od 6. listopadu 2008. Velká většina řidičů nohu na brzdou přiloží a rovněž i subjektivní pocity chodců a obyvatel jednoznačně hovoří ve prospěch tohoto zařízení. Samozřejmě je i určitá část řidičů, kteří nepřibzdí, ale těch je naštěstí jen menšina. Zde je pro zajímavost několik čísel ze statistiky:

Měření	celkový počet vozů v obou směrech	>50 km/h	>60 km/h	>70 km/h	>80 km/h	>90 km/h	>100 km/h	Vždy období 13 mě- řených dní
rok 2008	55 765	25 169	6 846	1 273	239	45	9	
	100%	45,10%	12,30%	2,30%	0,40%	0,10%	0,00%	
rok 2009	51 568	5 523	1 107	253	74	15	xxx	
	100%	10,70%	2,10%	0,50%	0,10%	0,00%		

Z uvedených čísel vyplývá částečné **zklidnění provozu a zvýšení dopravní bezpečnosti**.

Dalším viditelným opatřením, které pomáhá především řidičům, je vodící vodorovné dopravní značení. To vymezuje šířku vozovky, zejména za zhoršené viditelnosti a v noci usnadňuje bezpečnou jízdu. Rovněž lokální opravy povrchu (na komunikaci protínající Hradištko), obnova přechodů pro chodce spolu s úpravou dopravních značek, včetně vyznačení zastávek autobusů U rybníčka – to jsou akce realizované správcem SÚS Kladno na základě požadavků Obecního úřadu a firmy Gemos – tvůrcem projektu **Klidné město**.

Nelze zapomenout ani na opravy místních komunikací v obci (realizovaných z obecního rozpočtu) za přibližně 300 tisíc korun a nákup nových dopravních značek.

Pavel Pešek

člen komise pro rozvoj obce Hradištko

KNIŽNÍ NOVINKY:

Beletrie pro dospělé:

P. Šabach – Škoda lásky
Cimrman, Smoljak, Svěrák – České nebe
J. Jilek – Milování s hudbou
J. Formánek – Mluví pravdu
L. Vaculík – Polepšené pesničky
J. Boyne – Chlapec v pruhovaném pyžamu
S. Clarke – Merde! Rok v Paříži
M. Barboryová – S elegancí ježka
K. Hosseini – Tisíce planoucích sluncí
A. Smithová – Hotel Svět
L. Cohen – Kniha toužení

Literatura pro děti a mládež:

J. Kahoun – Příhody včelích medvídků
Rozpuštělé básničky pro malé dětské ručičky
Zuzanka a její pes Nufka
A. Vostrá – U nás ve Švandaluzii
N. Tanská – Heč, jdu do nemocnice
I. Březinová – Pomeranče v podprsence
D. Shan – Jezero duší X.
J. Rubinová – Můj vyslečený deník
R. Köthe – Objevitelé a jejich výpravy
P. Teichmann – Psi
R. Crummenerl – Počasí

VÝZVA: VĚNUJTE OBCI STROM K POKÁ- CENÍ jako VÁNOČNÍ STROM

Potřebujete na své zahradě pokácet nepoškozenou vzrostlejší jedli nebo smrk? Odložte kácení na listopad nebo na začátek prosince a věnujte ho jako vánoční strom obci. Podmínkou je, že se jedná o pavené kácení, dárce je majitelem pozemku, strom je přiměřeně dostupný pro techniku a odpovídá velikostí (nesmí být ani příliš malý, ani příliš velký). Bližší informace a nabídky přijme pracovníce OÚ Hradištko R. Svobodová (stavebni@hradištko.cz).

-mp-

Vodovod, kanalizace a ČOV v Pikovicích

V současné době obec Hradištko dokončuje přípravu projektové dokumentace ke stavebnímu povolení na projekt „Hradištko – Pikovice, vodovod“ a „Hradištko – Pikovice, tlaková kanalizace a ČOV“. Vzhledem k celkové výši nákladů na oba projekty je nutná finanční výpomoc, kterou se obec snaží zajistit. V následujících dnech budou majitelé nemovitostí v Pikovicích obesláni formulářem „Dohoda s vlastníkem nemovitosti o podmínkách zřízení stavby a jejího provozu“. Tato dohoda se týká umístění vodního díla (kanalizační šachty) na pozemku majitele připojované nemovitosti. Tato šachta je nedílnou součástí technologie tlakové kanalizace, proto se řeší souběžně s hlavními kanalizačními řadami.

K dnešnímu dni je také vypracovaná studie „Hradištko – technologická studie, tlaková kanalizace a ČOV“, která řeší odkanalizování zbylé části obce, tedy Hradištko, Brunšov, Rajchardov.

Iveta Myšková

referentka pro oblast vodní infrastruktury

Český zahrádkářský svaz Hradištko pořádá zájezd do východních Čech v sobotu 25. července 2009. Bližší informace budou zveřejněny na vývěskách.

POZVÁNKA Na zájezd

**Odbočka přátel
Slavie v Hradištku**

Odbočka přátel Slavie zve členy, ale i ostatní zájemce na zájezd do Lábe u Neratovic do slávistického Maikolandu. Pan Maik má vše od plotu až po nádoby natřené v barvách Slavie a spoustu atrakcí (vláček, houkačka). Zájezd se koná 11. 7. v 9 hodin od zámečku. Dále budeme nabírat lidi v 9:15 ve Štěchovicích a v 9:45 hodin v Praze-Vršovicích u stadionu Slavie. Ceny zájezdu budou lidové – kolem 100 Kč (děti zdarma). Občerstvení a pivo bereme s sebou; v případě zájmu i harmonikáře. Předpokládáný příjezd kolem 14 hod. Zájemci se mohou přihlásit v obchodě Nápoje u rybníčku nebo na tel. 728 252 674; e-mail: roucka.vaclav@tiscali.cz.

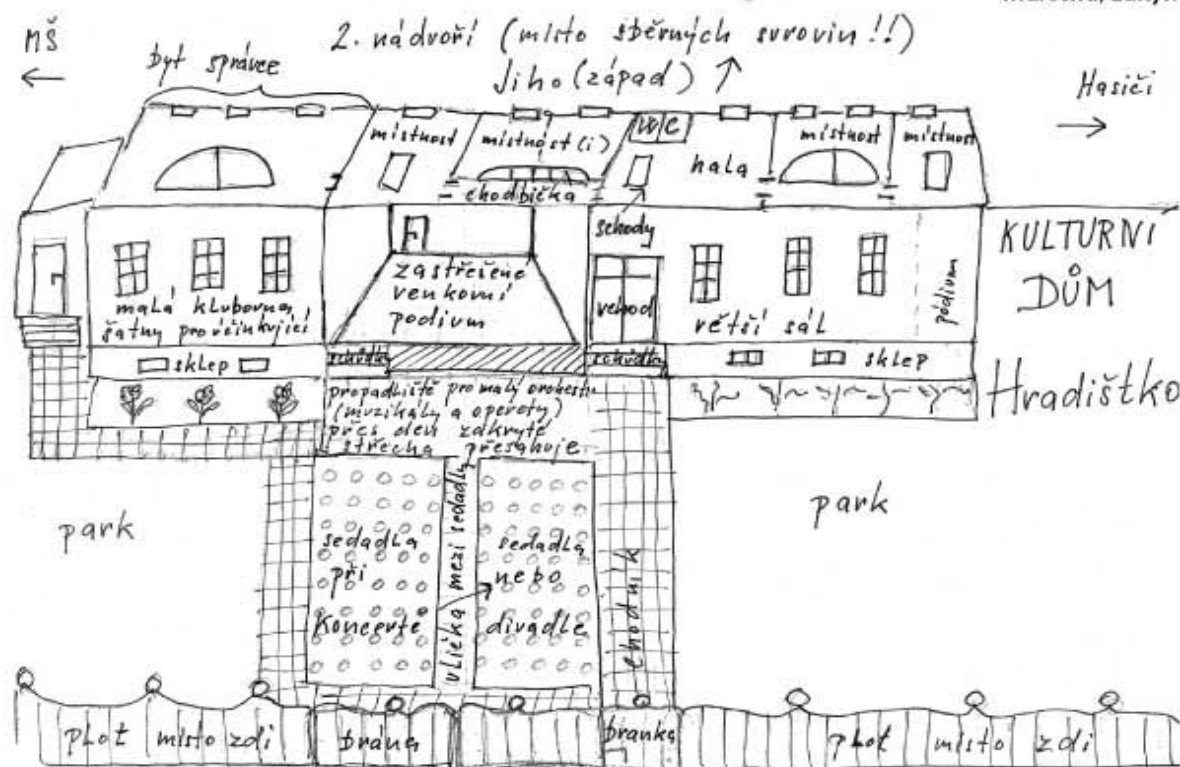
Václav Roučka

Napsali jste nám...

Vážená redakce,

Četli jsme doma váš Zpravodaj i úvahy o tom, co postavit místo bývalého ovčína. Chodím do 7. třídy a budoucnost Hradištku mi není lhostejná. Postavit novou budovu u silnice není dobré. Hradištku chybí náměstí a především kulturní dům s možností různého využití. Uvažovali jsme o zámecké oboře. Část zabrala MŠ, na 1. nádvoří si postavili budovu hasiči. Mezi MŠ a hasičskou budovou je sběrna starých věcí! Maminka říká, že to je, jako kdyby si někdo dal záchod doprostřed obývacího. Přitom tento prostor by se dal využít pro stavbu kulturního domu a parku pro veřejnost. Náčrt jsem vypracovala podle své představy. Místo po ovčíně by mohlo sloužit jako parkoviště, zvláště v době nějaké kulturní akce. V létě by mohlo sloužit venkovní zastřešené pódiu koncertům, divadlu, třeba i promítání filmů, svatbám apod. Starobylá zeď by se mohla rozebrat a využít jako příčky mezi MŠ a hasiči. Na kulturní dům by bylo vidět přes plot. Branka by se zavírala, aby tam nemohli psi a v noci by objekt střežil správce, který by tam bydlel. Kolem kulturního domu by byl park pro děti i dospělé. Řeknete, že na takovou stavbu nemáme peníze. Babička říká, že po válce budovali parky zdarma v akci Z. V 19. století lidé vybírali peníze na stavbu Národního divadla. Nešlo by něco podobného zkusit v naší obci?

Maruška, žákyně 7. třídy

Jak postupovat, když chceme začít stavět

2. díl: STAVÍME rodinný dům menší než 150 m²

Ohlášení stavby

Rodinný dům do 150 m² zastavěné plochy s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše dvěma nadzemními podlažními a podkrovím patří mezi velmi výjimečné stavby z hlediska jejich umístění. Nevyžaduje před ohlášením stavby stavebnímu úřadu **žádné územní rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas**.

Ohlášení stavby se podává na formuláři, kde se uvádí údaje o stavebníkovi, údaje o pozemku, o stavbě, jejím rozsahu a účelu a o způsobu užívání. Spolu s vyplněným formulářem musíte předložit doklad, že jste prokazatelně o svém stavebním záměru informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich (**nejedná se v žádném případě o jejich souhlas**), závazná stanoviska dotčených orgánů, stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury. Dále předložte projektovou dokumentaci.

V případě ohlášení stavby uvedené v § 104 odst. 2 písm. e) až i) a n) stavebního zákona se k ohlášení připojí dokumentace, kterou tvoří situační náčrt podle katastrální mapy s vyznače-

ním jejich umístění, hranic se sousedními pozemky, polohy staveb na nich a jednoduché stavební nebo montážní výkresy specifikující navrhovanou stavbu nebo terénní úpravy. Dokumentace se připojuje ve dvojím vyhotovení, je-li stavba v obci se stavebním úřadem. Nachází-li se stavba v obci, kde není sídlo stavebního úřadu, je nutné trojí vyhotovení.

U ohlášení se **nevede správní řízení** a ohlášenou stavbu může stavebník provést na základě **písemného souhlasu** stavebního úřadu. Pokud stavební úřad stavebníkovi nedoručí souhlas **do 40 dnů** ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu a ani mu nebude doručen zákaz stavbu provést, platí, že stavební úřad se stavbou souhlasí. V tomto případě se jedná o takzvaný **souhlas mlčky**. Souhlas platí 12 měsíců, nepozbývá však platnosti, pokud v této době bylo s ohlášenou stavbou započato. Lhůta platnosti souhlasu začíná běžet dnem následujícím po dni, kdy byl stavebníkovi souhlas doručen, nebo dnem následujícím po dni, kdy uplynulo 40 dnů od ohlášení.

(Z knihy Stavět, či nestavět? – Malý průvodce územním a stavebním řízením)

Kulturní prostor Medník, o.s.

Vás srdečně zve na výstavu

Salon Medník VII s hlavou v oblacích

Vystavují:

Pavel Blanický – malba • Zuzana a Jiří Čermákoví – keramika • Unent Delger – malba
Marek Effmert – umělecké sklo • Ivo Fišer – fotografie • Richard Hons – fotografie • Petr Kříž – fotografie
Marcela Listíková – patchwork • Zdeněk Manina – reliéfy a malba • Miroslav Mašek – akvarely a grafika
Martin Maun – fotografie • Markéta Novotná – malované hedvábí • Jan Antonín Pacák – loutky a kresby
Hana Purkrábková – sochy • Tomáš Tesařík – malba • František Tomík – deskové obrazy
Gabriel Vach – keramika • Petr Velebil – malba

Vernisáž se koná v sobotu 20. 6. 2009 od 17.00 hod. v sále ČMSCH, a.s., Hradištko 123.

- Pavla Vondráčková Jahodová zahraje na harfu výběr ze skladeb Mozarta, Bacha i Beatles
- Jaroslav Effmert předvede výrobu skleněných perel

Výstava potrvá do 12. 7. 2009 a je přístupna denně od 9.00 do 17.00 hod.

Děkujeme za podporu Českomoravské společnosti chovatelů, a.s., Hradištko 123 • Těšíme se na setkání s Vámi! www.mednik.cz

Vyrobím pro Vás

vizitky, svatební oznámení,
reklamní letáčky, cedule apod.

Klára Šimerová

Hradištko 157, tel: 603 746 442

KROVY STŘECHY TESAŘSKÉ PRÁCE

*střechy na klíč
výroba a montáž krovů
celkové rekonstrukce střešních
atypické střešní konstrukce*

mobil: 603 217 132
e-mail: info@krov-strecha.cz
web: www.krov-strecha.cz
adresa: L. Budský, Hradištko 176

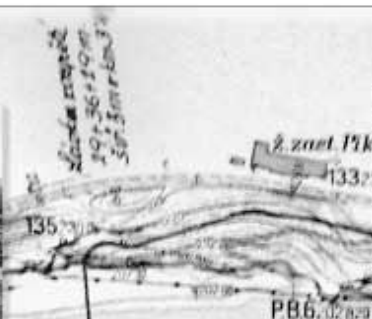
Hledám podnájem chaty, bytu nebo pokoje

v těchto lokalitách:

Petrov, Hradištko, Štěchovice, Pikovice

jen seriózní nabídky, ne realitní kancelář

Tel: 774 999 040

Fotografie z roku 1933/34 před vchodem Buriánkovy restaurace. Rádi bychom zjistili, kdo na tomto snímku je. Poznáte někoho?

Dolní snímek je z přelomu 20. a 30. let minulého století. Chtěli bychom vědět, o jaké pohostinské zařízení v Pikovicích se jedná.

Zamhouřili jsme oči nad tlačenicí a nepobádím ve vlaku, teď ještě most, a pak – dost! Po pikovickém běhu jsou čtyřlístky i šestlístky čilým pochodem. Hlavní je: najít nějaké to likovné místo na běhu.
(z dobového tisku – rok 1963)

VÝZVA

Při příležitosti 700. výročí Hradištko žádáme občany, aby otevřeli rodinné archivy a pomohli připomenout hradištskou historii. Sháníme fotografie, novinové výstřižky, dokumenty, pozvánky či vstupenky z jakéhokoli období (od prvorepublikových až po nedávnou povodeň). Vaše materiály si na počkání naskenujeme a vy si je odnesete také na CD. V elektronické podobě je pak můžete poskytnout svým příbuzným nebo přátelům. Kontaktujte nás, prosím, na tel. 777 826 315.

166

Pikovice

Téma příštího Zpravodaje:

BRUNŠOV

Do 20. srpna nám zasílejte své tipy a náměty na články týkající se Brunšova, Rajchardova a Šlemína.

Uvítáme i zapůjčení historických fotografií a dokumentů.

Zpravodaj obce Hradištko – vydává Obecní úřad Hradištko pro obyvatele a rekreanty obce Hradištko, Brunšov, Pikovice a Rajchardov. Evidence MK: MK ČR E 17527. www.hradistko.cz léto 2009
Redakce: Lucie Hašková, Ing. Ladislav Vondrášek, Mgr. Jovan Kubiček, Pavel Pešek, Jana Chadimová
Kontakt na redakci: prostřednictvím obecního úřadu nebo redakce@hradistko.cz
Grafická úprava: Klára Šimerová – foto Mgr. Jovan Kubiček foto (pokud není uvedeno jinak).
Vydala obec Hradištko v nákladu 1 200 výtisků – distribuce Česká pošta – tisk Vamb Štěchovice – zdarma.
Uzávěrka příštího čísla: 20. srpna 2009.